

1. Stea perfectă

Pentru Codruța

Toate florile
Care vor răsări cândva
Sunt o neînsemnată ofrandă
În fața ta.

Toate stelele care vor răsări –
Ziua sau noaptea,
Nu sunt decât cioburi
În fața ta.

Te iubesc mai mult
Decât pe orice stea
Din toate galaxiile
Care vor veni după noi.

11 iunie 2011, Sibiu

2. Dedicatie

***Frumoasei de la
Ramira***

***Necunoscutei de la
IMUAS Hall***

Poate nu voi ști niciodată
cum te cheamă,
Ramona, Roxana, Raluca,
Alexandra.
Chiar dacă ar fi să-nconjur,
Să survolez întreg pământul
Și să ies în spațiul cosmic.
Trupul tău de marmură
Aș vrea să fie dintr-un material
artificial –
Dar cald și uman, frumoasa mea.

Să te iau în brațe, să te sărut,
Să văd de ce perele numite sâni
Sunt atât de tari și marmura
coapselor și totul, prin ce friguroase
ținuturi trebuie să trec, să ajung
la tine – de ce asta, frumoasă și
iubită a secolului prezent fință.

Baia Mare, 4 octombrie 2015

3. *Diverse* (6)

Să vă povestesc acum despre lucrurile întâmplate
odată cu sosirea primăverii,
Căci, iată, încet-încet, deși iarna n-a izgonit-o nimeni,
s-a dus.
Câteva mormane de zăpadă sub frunze, acolo unde
astă-iarnă aveam toaleta,
Acolo unde, datorită zăpezii, dar și când ploua
- pe partea opusă – făceam *antitoalete*,
La fel ca *antipapii*, astfel denumiți – o vreme la Avignon –
De o anumită biserică; ce să-i faci, nevoia te-nvață.
Ne va fi dor de ea, a pleca înseamnă a muri câte puțin,
zicea cineva;
Am văzut și primele flori, galbene, desigur, prin stratul
de frunze,
Plus azi, un fel de corn sau alt arbust ornamental,
înflorit în oraș, săracul;
Spun asta, pentru că totul trece, văd mulți copii mici, gingași,
Unii încercând să meargă, o *Victorie asupra nimicului*,
Confuziei, *haosului*, etc.; un iepuraș rodea frunze verzi.
Cine suntem, de unde venim, dar, până una-alta, unii se cred
încremeniți în sistemele totalitare mici, meschine, adică josnice,
ale momentului. O grasă – cu un picior în groapă – nu pot
să-i zic *femeie*, nici măcar denumindu-i sexul, apartenența
la jumătatea umană – se bălăngăne când merge – i-am dat o
revistă porno, trag cu ochiul, de „modă”, zic, în paranteză
cuvântul modă, m-a înțeles greșit, în cealaltă zi, public,
mă face de râs, c-o răutate, care n-avea nimic uman în ea.
Există numai *Sula Șefilor*, care, desigur, nu-i de natură sexuală.

Și obediența, sudura, cercul, bisericuța – izvorâte din asta – pentru acei bătrâni vicioși. Doamne, cum i-aș bate, cu porcii – patronii lor, cu tot!

Apoi cumnatul, tot insistă să plec și eu la țară, ba n-are timp, ba mașină – ba una, ba alta, ar fi bun la cazanul cu smoală al Infernului – îi voi face, totuși, un hatâr cu o zi.

În rest, aceeași lipsă de responsabilitate – de a ocoli-o - ca și cum obligația corectitudinii ar fi un stâlp din metal mai dur decât stâlpul din Delhi, decât orice metal cunoscut, să nu dea cu capul în el.

Și alături – bârfa. La aceleași femei – cu revista – le spun despre stresul la care mă supune Sulă-de-câine. Sadic, îmi zice-n față: mă duc să te spun. De vreo câteva ori, de la unul la altul, inclusiv la mine, circulă bârfa, confirmarea ei. Astfel – dacă n-ar fi ajuns prima dată la mine – n-am fi fost în Turcia, pardon, în România, dar o Turcie borâtă.

În rest, activități intense, recuperez timpul pierdut, niciodată nu-i prea târziu, vorba Bibliei. Dumnezeu îi selectează pe cei ce merită din oile pierdute – nu și din modeștii de azi*, zic eu, care așteaptă pleașca de la capitalismul nedrept.

Doru I. Pop, 18 martie 2017, Ferneziu

* Citesc într-o carte despre Rusia anilor '60, performanțe în toate domeniile, în republicile ei de atunci, despre o republică din Asia Centrală. Studenți, utilaje la mia de locuitori mai multe decât în Vest. Pe asta s-a mizat la instaurarea comunismului – depășirea Vestului ca nivel de trai. Din păcate, la *musulmanul de rând*, ca la *ortodoxul de rând*, i-a plăcut mai mult să nu facă nimic, să stea-n mizerie, să scarpine toată ziua o oaie-n fund și să asculte de șefi – care aveau de toate.

Domnul Hitler A... din Ferneziu, alias Borodi V..., îmi dictează câteva poezii. Mă veți întreba, desigur, mai întâi: există, încă un Hitler? Eu vă răspund, în măsura în care mai există, genetic, oameni *asemănători* cu el, chiar dacă nu la *caracter*, da. Și blocuri din anii '50. Le transcriu aici, le asum literaturii românești, prin insolitul și fantasticul lor, implicit și a calității literare - ca structură și imagine. Iată-le:

4. Pământ și clădiri

Tata locuia într-un oraș mare,
unde toate casele erau acoperite cu
pământ, numai a lui tata era cu
trei etaje: sus locuiau stăpânii, la
mijloc câinii și jos *croncăneau* broaștele.
Am mers cu tata la vânătoare,
am împușcat cinci iepuri, trei au fugit
și doi au scăpat.
Am venit acasă și-am făcut o nuntă
mare, atâta lume a fost în curte - numai
eu și tata.
Am intrat într-o bucătărie, fierbeau
cinci oale: trei cu gura în jos,
două cu fundu-n sus.
Intrai într-un dormitor: erau cinci paturi,
trei cu spini și două cu
rogojini, mă culcai în pat, mă
sculai sub pat, ce dracu` să fac: să-mi dau cu
pumnu-n cap - nu dau că mă doare.

Doru I. Pop, 20 martie - 3 aprilie 2017, Ferneziu

5. Kaleidoscop

La lumina orbitoare a unui felinar
stins,
Un copil stătea pe spate și citea pe
burtă-ntins.

Doru I. Pop, 20 martie - 3 aprilie 2017, Ferneziu

6. Sonet

Nu sunt Eminescu,
Nici Alecsandri
Să-ți las ca amintire
Un volum de poezii.
Nici ca Sadoveanu,
Un mare prozator,
Să-ți las ca amintire
Romane de amor.
Doar sunt un mic începător,
Să-ți las ca amintire
Mai multe nu-ndrăznesc,
Decât un cuvânt de fericire -
Te-aș pupa pe buze
Și te iubesc.

Doru I. Pop, 20 martie - 3 aprilie 2017, Ferneziu

7. Diverse 7
- Discurs țărănesc 4 -

În legătură
cu ajutorul la Cx,
după cum am stabilit,
destul de rar - nici cum
ar vrea el, nici eu,
ci de 3-4 ori pe an,
am fost la pālincie,
cu fiertul monturilor,
adică a borhotului, cum
se mai spune prin alte părți.

Prima palmă dată din start: vreau și eu
să iau 1 - 2 kile de portocale, merg după
altceva, când colo zice, scurt: ia un kg cârnat
de casă - poate ai poftă de așa ceva*, eterna
scuză, după care, după mâncare, acasă n-a
mai fost vin. Nu desfac butoiașul de Paște,
zice, de parcă ar fi fost pe insulă, ca
Robinson Crusoe, limitat - acela - la un singur
butoiaș de praf de pușcă. Dar cele
3 - 4 vândute mai înainte? Și de la neamuri
ar fi putut lua 2 kg, dar pālınca de
pere vândută pe la București? Noroc
cu un coniac de casă, destul de vechi.

---

* Eu nici nu stau bine cu banii, mai zice.

El ar fi bun în iadul capitalist. Când ar
fi lemne, n-ar fi smoală sau curent și invers.
La pălincie, forfotă mare, om cu ziua Mihu,
slab, înalt, elegant, parcă era un dansator de
balet. În rest, totul electrificat - deh, merită
afacerea, am ultima imagine cu un om care
învârtea asiduu la manivelă. O căldare o
„ia” mai încet, plus că țăranul tot o lungește
cu focul, crezând că iese mai multă. Când
adoarme coproprietarul, mai ales. Degeaba
le zice, disperat: oameni buni, asta e tot;
degeaba-ncercați tertipurile; au ei și un
fel original de a controla, aruncă pe vârful
cazanului alcool și dacă nu se mai aprinde
e apă.*

La cazan, Doru vecinul lui Năstăcuța I.,
cântăreăța, care face „sală” cu Arnold, cu
ăștia, cum a zis cineva, referitor la copilul
său, în anii `90.

Apoi V..., tatăl lui Einstein cel buzat,
puțin deformat și la burtă, de nu știi cu
cine seamănă, cu taică-său sau cu maică-sa,
după înălțime.

Tată-său se tot învârte pe lângă cazane,
scund, scoate curul în față, puțină
burtă, fără un fir alb, în părul șaten -

---

* Să nu uit mizeria, dezordinea de rigoare.

poate nu se vedea de la lumina
becurilor, parcă era cel de acum 30 de
ani, de la Sibiu, unde-a făcut armata
și la un magazin a văzut câteva
sticle decolorate de soare, de Turț,
cu care i-a obișnuit pe colegi.

Trece pe acolo Gheorghe, groparul,
puțin cu burtă și el, îmi aduce aminte de
încercarea cu masa de beton, de la un bar, de
acum 20 de ani, el zice 10, să o ducem până
la drum, eu cu pădurarul satului, pentru câte
sticle de bere ar fi încăput pe ea, apoi zice că,
în locul unde e grajdul, de fapt o singură încăpere,
a bătrânei Sanfira, grajd care s-a
rupt în două, pur și simplu i-a căzut
acoperișul, până a devenit de primăvară -
toamnă, acum e de vară - să se facă
capelă. E un loc întrerupt, satul merge pe
ambele părți ale râului, la fel ca șoseaua,
în mijloc căminul cultural, stația, biserica, mă
rog, instituțiile centrale, atâtea câte
sunt; aici, lângă râu, mai în sus de
centru, pālincia, și „gâtuirea”, întreruperea,
un loc nu prea mare, după care casele
continuă. De-abia o casă pe lângă
râu - lățimea satului. Mai rău, s-au
mai văzut localități unde, de la margine
la centru, doar o casă, cum e localitatea
Neustadt, dar nu Baia Mare,

căci așa se numește, după toate indicatoarele,
deși alții se chinuiesc să ne
spună că se numește Frauenbach - izvorul
femeilor - ci la cea din Satu-Mare.

Ce ți-e și cu țăranii ăștia, *se tot*
gândesc la moarte, în loc să se gândească
la viață.

Totul a fost bine, povestesc și-o întâmplare
din alte vremi, când bunica lui Cx,
cum ar veni, se duce la pălincie. Erau
doi, care voiau să se bage-n față,
unul Iuliu, taragotist și unul mai tânăr. Le spune
în felul următor: ție-ți dau pălincă împrumut, dacă-ți
trebuie, iar ție, la al doilea, te bag în aia
a mătii, nu intri-n fața mea. Și când te gândești
cum a ajuns, săraca, până la urmă, o mână
de femeie atunci când a murit, acum 2 ani.

Totul a fost OK, fac baia de rigoare, mă
încadrez în timp, mă uit și la nepoțel, prinde
a umbla, săracuțul*, e înalt, urechi lungi, blond
sau spre, deși Cx e brunet, dar umblă
într-un fel ciudat, dacă unii parcă dau cu
mâinile după păsări, când merg, vălurit, acesta,
tot repezit, merge altfel: ținându-și corpul
sub formă de semnul întrebării, parcă
se năpustește cu tot corpul în față, mai
ales cu genunchii. Parcă *e un moș bătrân*,

---

* Binecuvântat fie, cu toți copiii lumii acesteia.

care a fost odată înalt, acum, nemaîţinându-l
oasele, îndoit, merge înainte.

O întâmplare neplăcută cu văcarul: dacă
în Real, eram cu M..., nu l-am băgat în
seamă, acum mi-a copt-o. S-a oprit la
poartă - era cu o bicicletă - aducem discuţia
despre capitalism, încercă să zică că-n
America, deşi tot acelaşi sistem, etc., îi
spun că şi acolo s-a tras în oameni,
dar, s-a reglat, aici doar opulenţă, din
partea patronilor, etc.; zic: *e un rahat, capitalismul*,
zice: socialismul e, cumnatul intervine:
de ce aţi făcut, atunci, pe
plan local - acum câţiva ani - coaliţie
monstruoasă PSD-PNL? Să câştige, zice,
zic şi eu: aici nu-s partide de stânga,
de dreapta, doar hoţi.*

Tot cumnatul mai intervine, împăciuitor: el o să
fie regalist - peste toţi - şi-l arată pe nepotul,
când o să ia coroniţă. El - adică eu - n-a
fost pe la tine - asta era reproşul, cu asta a
început - deoarece l-am exploatat când a
venit pe aici. Mai zice, văcarul, când îţi ajut
să renovezi casa, mă tot duc să beau apă,
trag o găleată, deşi cu gust de bălegar, nici
nu ştiu ce să-i zic la cumnatul, dacă mai
are gust sau nu.

---

* Cineva zicea, cu asta cred c-am spus totul: capitalismul e mai corupt decât
socialismul; dacă face parte din natura umană, greşeala, asta e.

Anton Holban zicea undeva despre ideea care se-nfiltrează în *fixurile oamenilor*, în creier, după ani de zile, bulversându-le conduita, aici e invers, aceleași fixuri, porcoase, pe care nu le poate clinti nimeni.

Mai zice cumnatul: unul de stânga, altul de dreapta, precis n-o să găsiți nimic comun. Din păcate, zic eu. Două ideologii frumoase, care se exclud reciproc.

Doru I. Pop, 5 aprilie 2017, Baia Mare, Ferneziu

8. Discurs terestru

Într-o dimineată urc
din ce în ce mai mult
spre munte - eram
în orașul Baia-Spie -
spre Răsărit, întreaga
natură se regenera, flori,
lumină peste tot, mă
întreb cum pot să moară
unii pe o vreme ca asta.

În legătură cu îmbătrânirea, treburile
stau cam în felul următor: ar
trebui să se ia probe, atât de la
tineri, cât și de la bătrâni, să
se vadă de ce unele substanțe, cele
care provoacă *degenerarea*, sunt la unii
și nu la alții, cum, în ce sistem sunt
și cum sunt angrenate, mă rog,
negative fiind. Atunci s-ar vedea negru
pe alb. Dar poate că treaba-i rezolvată,
pusă bine - la păstrare; cândva, puternicii
zilei vor scoate-o, vor aplica-o, numai ei,
cum îți pui *o haină de sărbătoare*.
De ce n-ar fi și pentru restul? În ceea
ce privește masele, de câte ori cineva iese
din turmă, stânga, dreapta, ca oaie mai
brează, ar trebui atenționat. Atenție,
miliardari și oameni modești.
La fel și cu vizitele extraterestre. În primul

rând, recunoașterea lor ar da peste nas americanilor; iată, sunt tipi mai puternici ca noi, apoi, s-ar crea o spaimă continuă, ce s-ar întâmpla să trăim tot cu frica-n sân, sau chiar să aterizeze o astfel de navă - am fugi ca potârnichele.

Mai mult, nici dovezile care cică sunt, nu sunt clare, răpiri, întâlniri nocturne, adică declarate sub prestare de jurământ, sau găsiți de obiecte ciudate. Comisii de savanți să se întrunească, să zică, da, domnule, așa-i.

În legătură cu materia lipsă, materia întunecată din Univers, iată o palmă dată atât teoriei Big-Bang-ului, cât și fizicii clasice - și veți vedea de ce.

După adepții Big-Bang-ului, totul a fost cântărit, stabilit a fi apărut atunci, erau dovezi clare, ce mai, luasem o teorie din Vest, ne ștergeam la fund cu ce-a fost bun, până atunci în filozofie și fizică, adică clasic, totul veșnic, spațiu și timp fixe, nedepinzând de materie.

Acum teoria materiei lipsă, tot datorită unor măsurători a mișcărilor corpurilor cerești, presupune că totul se datorează unei *cantități de materie* mai mare cu 70% decât cea care se vede, adică este o bună parte, care nu se vede, de materie, care determină, împreună cu cea vizibilă, totul.

Clătinarea a început de la Big-Bang, căci nu s-a știut dacă, gravitația sau forța de expansiune fiind mai mare, Universul se va contracta sau va expanda la nesfârșit, până la urmă; apoi, clasic, se lega, încă, materia de mișcare, neputând exista una fără alta. Mișcarea, forța în sine era datorată tot unor particule elementare la baza cărora era quarkul, din care era alcătuită și materia, adică hadronii, gluonii, leptonii, gravitonii, etc., dar, mai ales pionii determină *mișcarea* pe care noi o vedeam. Ca și cum trei pioni ar veni la noi - la niște alte particule* - elegant și-ar zice: haideți cu noi. Aceasta ar fi forța, mișcarea. Acum, fiind forțe mai mari decât mișcarea observată pentru o anumită cantitate de materie - s-a pus problema existenței unor alte particule, care să o determine. Deși s-au ciocnit - în laboratoare performante, particulele elementare cunoscute - nu s-a putut descoperi nimic. Acum iată palma dată clasicului: poate, la fel de bine să fie o materie inertă, nemișcată, alcătuită, conform teoriei cărămizii sparte, din particule din ce în ce mai mici, apoi ar putea exista forță în stare pură, adică mișcare determinată de *particule fără masă*, necunoscute.

---

* Aluzie la politic (n.m.)

Aceste forțe, chiar atașate particulelor pe care le cunoaștem.

Poate cade totul. Vom trăi și vom vedea.

În legătură cu divinitatea, nu putem spune nici că există, nici că nu. Nimeni n-a răscolit toate Universurile posibile, paralele, simultane, succesive, să vadă că nu există. Și atunci ar exista latent posibilitatea - în miliarde de ani - materia să ia forma de ființe nemuritoare. Așa cum dintr-un nimic, sau din ceva finit - care n-a fost înainte, dacă acceptăm teoria bărboșilor, adică Big-Bang-ul, a apărut ceva infinit, scăpat de sub control: axa numerelor.

Doru I. Pop, 8 aprilie 2017, Ferneziu

9. Destăinuire

Nimic colosal - o cădere,
se apropie mijlocul anului, de acolo,
halucinant de repede - sfârșitul, cu o posibilă
și binevenită zvâcnire - octombrie, noiembrie -
numită activitate; în rest, din iulie,
înainte de primele vânturi de toamnă,
din septembrie - dincolo de orice orânduire -
funcționarii se și gândesc la rochia, costumul,
adică *haina de Revelion* și locația: Popescu
face acolo, Ionescu dincolo, să nu ne lăsăm,
mai prejos - dovadă cele cinci zile, *prelungite*
de Ziua copilului - joi, Rusalii, etc. Eu
am umblat prea mult pe jos, prin oraș, m-am
și *odihnit* - dar zadarnic, caut o Roxana
imaginară - nu știu dacă a existat vreodată;
apoi am noroc în următoarele: l-am găsit
pe Proust - Doamne, ce dens scrie - lucruri general
umane, dar cum le combină - minus un volum,
cinci cu unu, numerotat, poate e la „mâciocul”,
cel cu cărțile de vânzare pe stradă. Apoi
am găsit o tehno-redactoare, pentru schițe, a
treia, cu 2 milioane, atât îmi va lua, cinci lei
pe pagina ei, intră patru-cinci de-ale mele -
dacă cauți, găsești. În rest, rupere de relații
pe toată linia, cu Boanghina, de exemplu.
I-am dat cei 80 lei și pa și pusi.
Apoi sunt fericit că afară plouă, eu stau la

căldură, pe deal văd un șopron de scânduri,
ca-n secolele trecute, anul trecut - Doamne, cum
trece timpul - am fost, pe o vreme asemănătoare,
la Poiana Botizii - pe când voi merge acolo
ca miner sau scriitor consacrat?

Mie, cu letargia românească, mi s-a-nșepenit
o scrisoare, în astea cinci zile, la dosarul al
doilea, mâine am tribunal, dacă nu-mi ia datele,
mă las păgubaș. În rest, să auzim de bine.

Doru I. Pop, 7 iunie 2017, Ferneziu

10. Diverse 8
- Discurs despre mine 10 -

Sunt foarte trist, în această primă
jumătate a anului scursă aiurea -
Nu că n-am încercat, dar nu se poate,
cu poporul de lași și trădători.
În primul rând, se bate monedă pe cazul
Pomohaci, mai multă decât ar trebui.
Cine știe unde începe o pasiune și unde
Se termină cealaltă - unii ar putea condamna
Și comunul: Nu bea vin, bea ceai, etc.
Nu asta mi se pare alarmant, ci faptul
că primește la o nuntă 100 de milioane, poporul
fudul și laș pune atâta - de aici și bogăția
unora, dezinteresul altora, pentru toate matrapazlăcurile
puterii, ale celor bogați. Șase apartamente
în Cluj, ce să mai zic - cică are tipul.
Am fost în Cluj - un mititel, un bărbos, un
epigon, un șef de editură de la „Școala
transilvană”, m-a respins. Putea să o facă
și de acasă, nu să mă poarte până acolo.
Și când te gândești că și el e fiu de țăran,
cu o mamă care a suferit, înainte de a muri,
etc. Dar scrie greblături, pentru ei se
poate. Atunci Borcea, Becali, sunt niște zei.
Am suferit puțin, adio popor, adio biserici,
Toți sunt o apă și-un pământ - voi porni
la luptă din nou, primenit - primari, bănci,
edituri mari, adio neputință.

Doru I. Pop, 23 iulie 2017, Ferneziu

11. Diverse 9

Nimic deosebit,
a trecut și vara, ca o fată
care nu vrea să se mărite,
dar nici să rămână fată bătrână.
Eu îmi fac tot felul de planuri,
dacă voi trăi la anul, unde voi merge
vara, în concediu, orice lucru poate fi
analizat doar din exterior.
Necesitățile zilei, am început - încet-încet
să le îndeplinesc, o mâncare la pensiune,
un vin, deși țăranii nu-l prea dau,
îl țin pentru nunți - cca. 500-600 de
persoane, dacă ați mai auzit de numărul
acesta - cu ce s-or fi făcând astfel de
aberații?

În rest, mi-e sete de o femeie, va urma și asta -
în topul întregirii necesităților, vorba ăluia: dacă-ți
vei face, vei avea; zice și Cx, ca toată lumea:
nu se prea merită asta, aia, totuși a fost la trei
nunți, vara asta, din care la una naș, apoi, în
concediu, o fi ajuns, poate, până la Cozia, pe
Valea Oltului; a văzut ctitoriile epocilor
trecute - niște baraje - de-ale austriecilor sau de-ale
rușilor - așa e, ne-au împins alții din spate, de-a
lungul istoriei - a devenit un adept al vechiului
regim, văzând astea; tot degeaba, contează ce
faci, efectiv, la fel cum instituțiile contează și ce

au fost în trecut - ca să mai ai încredere
în ele, vezi regalitatea.

Sub alt aspect, toamnă, peste două zile, dar vara nu
se lasă - a plecat cu vârtejuri de vânt și
ploaie - albe, puternice, cicloane, care au smuls
ici-colo, câte un acoperiș, la vecina, cea
cu improvizațiile, a rupt un salcâm - din cei
doi, în două, a căzut peste sârmele de curent, bine
că nu peste mașinile cârpite din jur. Asta l-a
făcut să exclame pe vecinul, modestul, cum stăteam
toți roată în jur: hai la lemne, Căține, adresându-se
unui alt vecin, harnic, deși n-a primit, apoi,
de la zâmbucul Oma, cel cu drujba, nici o
creangă, cât de mică. A exclamat, asemeni lui
Labiș, copil, la vânătoreea căprioarei: avem
carne! - dar n-a primit nimic - fiind la cuțite -
pâri reciproce și succesive.

În rest, sper, de toate și oricând, deși Primăria,
Consiliul local m-a refuzat. Tocmai a avut loc,
în Iulie, ședința de analiză a fondului cultural
pe anul ăsta - în loc să fie în Februarie -
dacă nimeream în Iulie, ce-ar fi zis? Deși sprijină
cultura, au spus nu. Niște porci. Totuși, orașul
rămâne orașul meu.

Doru I. Pop, 19 septembrie 2017, Ferneziu

12. Istorie

Domnului Mihai Roman

Dumneavoastră,
care ați văzut toate
tipurile de societăți, astfel:
ați prins chiaburii, parveniții, ciocoi, adică,
cum erau pe vremuri boierii, care,
după o perioadă lungă de timp,
în care munceai la el, ți-ar fi dat
slănină râncedă - iar porumb atâta
cât soare încăpea într-un ciur găurit;
ați făcut o școală profesională - deși
simplă - v-a asigurat realizări constante,
o viață decentă - sub comunism - alții,
sudiști, de tipul Popescu, Ionescu, toți
o apă și-un pământ, bățoși, fandosii,
se smiorcăiau, nu le ajungeai cu prăjina
pe la nas - cu altceva nici atât,
condamnau realizările - unii, mai nou,
chiar și din Nord, considerau monarhia
de drept divin - de ce nu și pe
țăranul modest, care dormea într-o
casă de 3 x 3 m, alături de vițel.
Atâta vă rog, să rămâneți socialist,
să nu uitați niciodată că Lumina
vine de la Răsărit - dovadă socialismul,
puternicele-i realizări - și nu ce proclamă
magnații zilei, întorși cu fața spre Apus.

Doru I. Pop, 1 decembrie 2017, Ferneziu

13. Sonex 2

***În amintirea poetului
François Villon***

În legătură cu
relația mea cu
poporul român,
stabilesc următoarele:

Spun cantate
    răsuflăte
și beșini
    pentru români,
să răsară oameni vii.

Doru I. Pop, 18 aprilie 2018

14. Sonex 3

în legătură cu speranțele
poporului român - iluzii până la
urmă, datorate nerealizărilor,
declar următoarele:

Se poate consuma o salată
de flori -
În unele țări vestice e chiar la
modă.

Se iau câteva flori de ciuboțica
cucului - excentrice pentru cazul de față -
și se toacă bine;

Dacă s-ar putea, numai mirosul lor.

Până la urmă vom plăti și aerul
pe care-l respirăm; și acela va
fi al cuiva, dintre patroni.

Cineva îi va risipi, până la urmă,
ca pe un căuș de apă nefolositor,
scurs printre degete, prefirate,
înspre țărână.

Doru I. Pop, 19 aprilie 2018

15. Sonex 4

Mă uimea afirmația cuiva,
când am auzit-o: aveam hepatită A,
gălbânare, cum se spune în popor, zise
un fost prieten - s-a dat cu patronii,
până la urmă, am renunțat la el, zice,
așadar: dacă mă căutai și luai doi păduchi
de bivol n-aveai, în sfârșit, aud și negativul
verbului a avea, care exprima posesiunea,
victoria, rostit solemn, ca la biserică
acel: avé, dar mă gândesc cum de s-a
știut, de-a lungul secolelor, care plantă, care
animal e bun de leac; oricum, cel puțin
jumătate, matematic, au fost experiențe
negative - nu se putea ști dintr-o dată.
Cu plantele mai zic, era firesc să le încerce
omul pe rând, erau la îndemână, fiind pe
lista alimentației, dar cu păduchii de
bivol? Îmi imaginez unul bolnav, de frigurile
gălbănării, stând slăbit, iar cineva
alergând repede, dându-se de ceasul morții
să-i găsească leacul salvator, nimerind la
primii păduchi de bivol, întâlniți în cale,
care s-au întâmplat a fi și buni.
Mai bine nimerea - căutătorul - la hârdăul
cu resturi fiziologice, și așa a ieșit un
mare rahat din toată civilizația numită
România - poporul român.

Doru I. Pop, 19 aprilie 2018, Ferneziu

16. Epigramă
- Constatăre -

*Unor poeți ultramoderni care
scriu fără semne de punctuație, gen
Ioan Es. Pop, Aurel Pantea, Adrian
a lui Gheorghe, etc.*

Fără virgule, semne de exclamație, puncte -
- Ați scris, nerespectând ortografia;
Veți scrie, cândva - fără cuvinte,
Când vi se va amplifica nebunia.

/

Fără virgule, semne de exclamație, puncte,
- Ați scris, nerespectând ortografia -
Când, amplifica-vi-se va nebunia,
Undeva, în viitor, veți scrie ... fără cuvinte ...

Doru I. Pop, 9 mai 2018, Ferneziu

17. Sonex 5

Domnului Abel - Cosma

Nenumărați Abel-i
în jurul meu - așa zic ei;
Nu văd, însă, nici un Cain,
rămas de la multiplicarea
perechii inițiale.

În fiecare om zace un Cain:
feriți-vă să nu-l treziți.

Doru I. Pop, 8 iunie 2018, Baia Mare

18. Sonex 6

Domnului Dan - Cosma - Profesorul

Îți doresc
Să ai numeroase turme:
Orătării, oi, cai, cămile chiar -
Din ce în ce mai multe -
Dar să nu se risipească
Ca pulberea în vânt.

Exceptând cele pentru consum.
Și pierderile biologice.

Doru I. Pop, 8 iunie 2018, Baia Mare

19. Dualism

Domnule fochist -
la 1,72 m înălțime, serios,
cu privirile-n pământ - plin
de mușchi și bune intenții:
- fii atent cum ieși gagicile,
de unde și cum și câte -
câte vei avea pe metru pătrat,
până la urmă ce-i prea mult, strică.

Domnule Undruș, e legal, legitim
omenesc - până la urmă - să te-mbogățești,
depinde până unde - și câte șanse ai,
cu atâția porci în jur.
La astea fii atent.

Doru I. Pop, 3 iulie 2018, Baia Mare

20. Jocul

***Valabile vara, toamna și-n
celelalte sezoane: doar unul,
joaca.***

Profesorul stă sus,
Ca o persoană sus-pusă;
Privește joaca, dus,
Cu gândul și privirea
Aiurea; iepurele cu săgeata
Găurește mingea lui Arnold -
- Era de la tata, zice acesta,
Ce bine ar fi dacă mama
Ar mai lua una, să o pot buși, nebuna,
Iar Clao intervine împăciuitoare, de data asta:
Așa cum la o petrecere
Aș dori ca, lângă fiecare
Felie de tort, să mai fie una -
Să mă satur: apoi să bat mingea.
Întruna.

Doru I. Pop, 8 iulie 2018

21. Jocul
- variantă -

***Unicei variante de vacanță,
a băieților de la cămin: Jocul,
Jocul și iar Jocul.***

Profesorul privește
de sus -
serios, absent, totul -
ca o persoană sus-pusă.
Iepurele trage cu săgeata,
găurește mingea lui Arnold.
Era de la tata,
zise acesta mofluz; o să-mi cumpere
mama alta; la care Claudiu
zice: bine-ar fi încă una să mai fie,
eu, întotdeauna zglobiu,
să o bușesc, nebuna.
Ca la o petrecere, încă o felie
de tort, pentru fiecare.
După care, mingea să o
batem întruna.

Doru I. Pop, 8 iulie 2018

22. Inechitate

O tânără fată, cu dinți
albi, strălucitori - adevărate
perle, răsând din adâncul
sufletului său - cu toată puterea
ce i-o dădea vârsta - avea între
treisprezece și douăzeci și nouă de ani -
râzând, așadar, descărcându-se, scoțând
la iveală oglinda sufletului -
era și frumoasă, pe deasupra.
Râdea la stele, zei, Univers, poate
avea un iubit, lăsat undeva departe,
pur și simplu, bântuită fiind de iubire -
nobile sentimente, sie-înseși - dar vai, nu putea
să alerge - pornise dinspre fundul navei -
de câmpii, spațiu natural, cu plăcute
flori, covor multicolor, mirositor, nu putea fi vorba -
căci era în spațiu, poate condamnată
pe vecie să rătăcească-n gol;
dar, vai, nici nu putea să fugă
spre partea din față a navei, ducând
cu ea iubirea, căci nava se deplasa,
deja, cu viteza luminii - la acea viteză
s-ar fi adăugat și cea a fetei.
De dragul, așadar, să nu fie depășită
acea viteză în Univers, cum
spunea o teorie, de dragul acelei

teorii, deci, tânăra, sărmana, nu putea
fugi pe acea navă. În ce stare și timp,
în ce epocă rece și ostilă trebuia să-și ducă existența!
De ce să sufere de dragul unei idei?
Cât ar fi avut de făcut - de comunicat
viitorului, poate - altor lumi, civilizații.
Ce fel de justiție-i aceasta?

Doru I. Pop, 23 iulie 2018

23. Reflecții filozofice - Reflexii politice -

În legătură cu originea femeii, situația
e cam aceasta: biblicii greșesc puțin
mai mult - în orice caz, nu din coasta
lui Adam a fost constituită femeia, ci
din cea a diavolului - dar cum s-a întâmplat?

Era pe vremea când diavolii erau încă în cer,
împreună cu Lucifer - ființe pozitive - nu avusese
loc, încă, răzvrătirea - dar, deh, știa Dumnezeu ce știa -
mai din curiozitate, după ce-l făcuse pe om din
pământ, zice: vreau o consoartă pentru el - ceva
estetic și rezistent, din coasta unui înger - să
reprezinte arta; deoarece nu știm când a avut
loc răzvrătirea - la căderea perechii primordiale
diavolii erau deja - dovadă șarpele -
poate că din coasta unui (înger devenit) diavol a fost
alcătuită; lucrurile s-au petrecut cam așa:
ca-ntre lideri, Dumnezeu l-a rugat pe un diavol
să-și dea o coastă - dovadă negativul din femeie.
A ieșit - de-a lungul istoriei - ce-a ieșit.

*

Fac o paralelă cu altceva:

A reieșit că Germania a greșit atacând Rusia.

Nu era tocmai bine pregătită, la care s-a mai adăugat
și factorul climatic, adică geografic, etc. - deși se vehicula
contrariul; apoi, nu trebuia să se știe că Rusia

urma să cucerească Europa - pentru asta s-au înarmat până în dinți - dar trebuia să apară neajutorați, pașnici, germanii fiind agresorii. Câte ceva a putut transpare din ce-a fost înainte de război - oh, fericită epocă - cine ar fi știut ce cumplit timp va urma după. Guderian - specialist de tancuri - vizitează, pe timp de pace Rusia, scrie o carte despre armele Rusiei, în germană, desigur. În toate manualele se putea citi despre industrializarea din Rusia - dar așa a fost să fie. După războiul nimicitor - ce gaură neagră imensă! - a urmat în lume o prosperitate fără precedent, mai abilită decât înainte. Numai azi, la noi, totul a fost curmat cu revoluția: se mișcă totul încet, dar pentru unii - Progresul mai că trebuie să-l cauți cu lupa; mentalitate(a) de escroci, pentru toți. Până nu vom umbla la cutia conștiinței - să vedem ce aruncăm și ce lăsăm, eventual și ce modificăm din ideile puse acolo, nu va fi nimic.

Doru I. Pop, 4 august 2018, Ferneziu

24. Domnișoara cu ochii de aur

Nu pot să iubesc aurul câmpiilor, oricât de
luminos ar fi -
oricâte undiri de valuri mi-ar arăta, la
trecerea vântului, oricât de mult ar sclipi și
ar fi de imense.

Dacă nu ești lângă mine - dacă nu-ți văd ochii,
nimic nu-i mai frumos decât ochii tăi,
ochii tăi de aur îi iubesc, părul tău care
se revarsă luminos, peste tot ce va fi.

Pe tine toată, ești o zeiță a luminii, a
tinereții - iubesc încă o dată privirea ochilor
tăi, pe tine toată, statuie perfectă, aș
vrea să te iau în brațe, să te iubesc la infinit.

Dacă zâmbești, dacă nu, ochii, fața, buzele,
părul, te iubesc toată, stea de aur,
nestemată, ființă de aur, reper și bucurie
pentru viața mea. Te sărut și te iubesc.

Flacăra care luminează drumul, totul e
nemișcat, neimportant, cenușiu, fără tine.
Te iubesc, stea perfectă.

Ferneziu, 19 august 2012, Dorris Bletterstein

25. *Scrisuri*

Robotul sta pe pajiştea artificială spunând:
 picioarele tale sunt
 fierbinţi.
 Dar i-am răspuns: aşa crezi, dar inima, buzele şi
 trupul,
 Câte dorinţe, necazuri, au trecut peste mine, pe
 unele ră(tă)cindu-le, pe altele încălzindu-le.
 Stam privind curajos în zare, în faţă era iubirea,
 nevăzute fire mă legau de ea,
 Trainice, totodată; alteori formam cu ea un
 bloc unitar.
 Cu toate astea, forţe negative s-au apropiat
 de mine ...

Încercare, 20 august 2012, Dorris Bletterstein

26. *Citadela**

** În amintirea scriitorilor
Antoine de Saint-Exupery
și Mircea Ciobanu*

Toți mă credeau fericit. Stăteam pe câmpiile sorții,
drepte, întinse, fără necazuri, supărări - denivelări, în orice
caz. Dar nu făceam decât să scot din trup spinii pe
care mi-i înfipse viața.

Toți se așteptau să spun: am găsit aici, printre
oameni, printre dărâmături, apoi - resturi existențiale, în
tumulul vieții - un Robinson Crusoe modern: un robot,
mai degrabă; dar Robotul se dovedi a avea
sentimente umane; trebuia să-l hrănesc eu: așa-mi
pretindea lumea - se aștepta de la mine asta. Dar,
voi - toți apostolii vieții - înși ce-ați venit în existență
și care alcătuiți oștile fără număr ale obedienței,
ce-mi oferiți? Numai scuze, neputințe și pierderi -
din asta-i alcătuită lumea. Până la urmă plătesc eu -
nu vă gândiți că-mi secătuiesc izvoarele - sau poate
credeți că am resurse inepuizabile?

Încercare, Doru I. Pop, 8 decembrie 2018, Ferneziu

27. Molfăitorul

Tu care molfăi fumul,
îl mănânci chiar,
secătuindu-l de diverse
arome,
ar fi bine să te modernizezi:
să mănânce fum știe oricine,
de generații se face asta.

Așa că ar trebui să treci la
molfăit electric,
electronic,
electrotehnic -
adică mașina să mestece în
locul tău.

Conform condițiilor de azi,
te vei mulțumi doar cu
aroma, de suprafață -
până la urmă doar cu ideea
de fum.

Doru I. Pop, 12 decembrie 2018

28. Distracția

Domnului Cosma Răcoare

Tu, care-ți sar picurii, stropii,
la fel ca din conservele anilor `80
când lucrai în minerit plin de mândrie -
să ai grijă câte picături de vopsea
îți cad pe pantaloni - să nu-i murdărești
prea tare, să fii nevoit să te dezbraci
în public - spre hazul tuturor - la fel ca unul,
într-un film văzut cândva, în anii `70, la
Satu-Mare, pățise la fel, îl invadaseră
furnicile, fără număr, trebuise să se dezbrace
în pielea goală, de râsul lumii.
Ai grijă să nu pățești asta - lumea nu
te-ar compătimi.

Doru I. Pop, 27 martie 2019

29. Sonet 2

Cineva spusese:

Sus, pe cer, stele *orăcăie* ca niște
broaște speriate.

Un altul zisese: sunt nenumărate broaște
în apele de lângă noi - le văd și le aud
cântând - să le ascultăm.

Da, sunt de acord, prieteni, tovarăși, frați,
oameni de-o seamă cu mine - dar să avem
grijă: cele de sus să nu se prăbușească
peste noi, iar cele de jos să nu ne invadeze:
astfel n-am avea chef să ascultăm
nici o sonată, fie a primăverii, a
iubirii, a vieții.

Doru I. Pop, 27 martie 2019, Ferneziu

30. Hotărâre

Am privit după un colț:
Am văzut un con de umbră
Și multe dorințe.
Și mi-a părut rău.

Doru I. Pop, 11 aprilie 2019, Ferneziu

31. Filozofia / Philosophia

Nu că mă țin cine știe cine,
Dar îmi voi „pune” creierul în investiții - ipoteze
de genul:
Cine a fost mai înainte: oul sau găina?

*

Aveam atâtea lucruri, atâtea obiecte
Erau la un moment dat pe lângă mine,
Încât aveam și *lucruri albastre*.

*

Toate lucrurile din jurul meu
Puteau fi protejate,
Adică încăpeau sub o cupolă -
Puteau fi acoperite cu o (s)emisferă -
Dar erau atâtea, încât multe rămâneau
Pe dinafară.

Doru I. Pop, 8 august 2019, Baia Mare

32. Dorință

Eu, revoluționarul colorat în roșu,
Aș vrea să rămân
Printre oameni.

Să am acces
La Arhiva Secolului.

Doru I. Pop, 16 septembrie 2019, Ferneziu

33. Tangențe și praf 2

În mine - undeva în mijlocul corpului meu - văd asta distinct, se află un rug aprins. Un foc puternic, arde în mod ciudat, cu o lumină albă - un alb metalizat, spre gri - nu roșu. În ceea ce privește sursa - nu e nici din lemne, câteva puse frumos, adică tăiate perfect, în primul rând, cum sunt în reclamele despre sau împotriva focului - din care iese para - sau nici o altă sursă materială, industrială - să spun așa. Sursa acestui foc nestins e iubirea. *Iubirea ta, Lavinia*; va arde în veci de veci - rămânând și-n opera mea; cine ești tu, fantastică zeiță venită să-mi tulburi existența ca unui adolescent?

Cum să nu te iubesc - aș fi fericit să fii doar în fața mea - dar existența neîmpărtășită a iubirii doare: nici măcar să te țin în brațe, *zeiță perfectă a iubirii* - nici așa n-ar fi bine. Dar destinul va hotărî - splendidă stea a iubirii - ce va fi până la urmă, dacă tu vei răspunde iubirii mele - să nu mă mai chinuiesc, marea mea iubire, stea a sufletului meu.

Doru I. Pop, 29 septembrie 2019, Baia Mare

34. Instantaneu triplu

Din vârful străzii Limpedeia - fiind undeva
pe o coamă de deal -
Duceau trei drumuri în jos - peste pământuri de
Țară, teren cu iarbă necosită, toamna târziu,
astfel:
Primul, peste o câmpie ceva mai uscată, în
stânga mea,
Se pierdea în depărtare;
Drum țăranesc, în orice caz.
Cel de-al doilea, cel din dreapta, trebuia
musai să ducă la casa Țiganului
Mona V. - mă obseda ideea să mai beau un vin
cu el - viața asta, în rest avea
păcate grele.
Apoi drumul din mijloc - expres l-am lăsat,
la urmă
Ducea - era el însuși într-o vale, între pereții
Care porneau de la el - unde erau celelalte drumuri.
Așadar, ducea într-un loc plin de noroi negru,
Întărit pe deasupra - care denota unele
Activități umane, aici - plus o sărăcie lucie,
Căci, pe ici-colo, bucăți de grinzi de lemn
Și cadre de uși și ferestre, putrede - casele
Nu mai erau: trebuie să fii sărac, să nu
Mai ai nici atât; în rest, Țipenie de om;
Mă afund în noroiul gros, trebuie să ies de
Acolo, ceea ce și fac.

Undeva spre stânga, cum venisem, spre muchia
Dealului, unde terenul e și uscat, câțiva oameni
Și un magazin înjghebat ca-n anii '90, cu o
Vânzătoare harnică, între două vârste, nevopsită -
Nu pusă pe căpătuială rapidă - dar dacă
S-a dat drumul la astfel de activități, de ce nu?
De când visez o astfel de persoană, poate fi
Și agent poștal, în mediul rural, să aibă și
„Bombeau” - să mă îndrăgostesc de ea.
Asta - de harnică ce era - stătea la un fel de tejghea
Toată ziua în picioare, își făcuse chiar o
Ferestruică - cum de rezista?

*

La capătul de pornire a celor trei drumuri
Era taică-meu; își dă părul pe spate - e între
două vârste, nu are
Prea multe fire albe, e OK, apoi e chiar
lângă mine, cu spatele oarecum, are
O geacă de piele pe el, e uscățiv, nu prea înalt,
Părul îi este galben - castaniu, ca la unii lăcătuși
Care nu prea îmbătrânesc, adică uzura lor sunt
Doar ridurile - atât - dar nu știu cum stau cu
Organele interne - deși în exterior rămân neschimbați.
Așa că-l atenționez pe taică-meu, vrând să-l sfătuiesc
Să nu prea facă abuz de plăcerile negative
Ale vieții, alcool, țigări, căci nu știu ce rezistență
Are, acum când s-a întors de unde a fost plecat.

Se întoarce spre mine, cu fața ridată, prelungă, cu
Urechi mari, dar pe lângă cap, puțin ascuțite, părul,
Cum ziceam, fără fire albe, la vârsta lui, mă
Privește fix și zice: momentul, adică își
            trăia - prin unele consumări, clipa -
Nu se gândea la viitor.

Doru I. Pop, 15 noiembrie 2019, Ferneziu

35. Industrie pozitivă

Mergeam cu taică-meu
După niște materiale,
Sau produse finite, la
O unitate industrială situată
La Est - Sud-Est de satul nostru.

O unitate care mergea bine, curată -
Poate că făcea puține lucruri de
calitate - adică să
nu se gândească la profitul imediat.

Cum unitatea era situată pe o culme,
Parcă un deal începea sau se termina în locul
acela,
Am avut de mers ceva drum, cu boccele în
spate,

Ca niște țărani.

Când ajungem în fața porții, acolo sunt
Câțiva oameni, din personalul fabricii - poate
funcționari, poate muncitori.

Mie, de la drumul lung și oboseală, îmi vine
să dau un gaz -

Dar trebuie să rămân mai în urmă - să pot
Face asta.

După care ajungem în susul gheretei portarului,
care era un fel de avanpost, înconjurată
de câteva bare de metal.

Lângă una din acele balustrade, pe jos, vreo câțiva
Metri de sârmă inox, subțire, dar destul de
Rigidă, cum folosesc electricienii la tragerea
cablurilor prin pereți.

Pentru nimic în lume să n-o iei, parcă mi-ar
fi spus cineva - să faci impresie
bună.

Apoi ni se aduce, pe un fel de suport din lemn
puse - pe o masă simplă, de fapt, câteva
acte.

E un fel de act de recunoaștere, de descriere a
propriei persoane - care-l caracterizează
pe taică-meu - unul din ele, cel principal, bănuiesc eu.

Văd pe hârtia desfășurată pe masă, puțin
mototolită - o bandă veche de hârtie, lungă
de câteva palme, doar înșiruirea de
litere A H A T A A F T H A

adică un fel de cod numeric personal al lui taică-meu,
poate exprimând caracteristici fizice, psihice, un fel
de cod genetic, cum ar veni, dar mă miră abundența
literelor A, T, H - ca-n limba ebraică - ar trebui
și F să fie mai des - apare doar o singură dată,
deși el era - fusese - e Teofil, mă gândesc că
poate e evreu - de aceea i s-au acordat - sau are pur
și simplu, acea frecvență de litere specifice limbii
evrite - cum are orice limbă - o anumită aglomerare
de litere; dar nu mă-ntristează acel fapt, chiar
dacă ar fi, pe cât mă bucură că e om, pur și simplu și viu
și că-l am lângă mine.

Doru I. Pop, 16 noiembrie 2019, Ferneziu

36. Poem citadin

Unei scene văzute într-o bodegă modernă

Un bărbos
Mânca vârtos
Din mâncare
Fără os -
Cartofi pai,
Dacă vrei să știi,
Bărbosule, ce ai.
Lângă el, o pipiță subțirică
Pe tabletă se juca,
Nu se-ngrijora
Că bărbosul se arunca
Și mânca,
Până crăpa -
Ea treaba-și făcea.

Doru I. Pop, 19 ianuarie, 2019, Ferneziu

37. Dedicatie 3

***În amintirea
socialismului***

***Lui Timo Adi Csaba
tipul omului din popor -
brut și necioplît și
prostănac.***

Foaie verde lemn de prun,
Timo Adi nu e bun
De condus autotun.
Nu e bun, la o adică,
De condus mașină mică,
Căci pe toate el le strică
Și le face fără ....pică!

Doru I. Pop, 19 ianuarie 2019, Ferneziu, Baia Mare

38. R - refren
- Refuz românesc -

***Refuzului primit din
partea domnului Aurel Ioan Pop,
președintele „Academiei” române***

Dacă cobori la rădăcina
lucrurilor, totul miroase
a refuz și rahat.

Doru I. Pop, 1 februarie 2020, Baia Mare

39. Repetare
- R - cu repetiție -

***multisexualității
actuale***

Avu noroc:
S-a-nhăitât cu (un) el,
Mai degrabă decât
Cu ea.

Doru I. Pop, 2 februarie 2020, Baia Mare

40. Dedicatie 4

- Maestrului Florin de la Asociația Vânătorilor și pescarilor profesioniști
- Condiției umane, în general
- Replică - variantă la cântecul „Pușca și cureaua lată”

Eram cândva un satrap,
Nimeni nu-mi stătea în cale,
Nici pușca la cingătoare -
Nici atât ochii, în cap,
Căci împușcam, pe vremea aceea,
Atât ursul, cât și femeia.

Doru I. Pop. 13 mai 2020, Ferneziu

41. Glob pământesc
- Dedicăție terestră -

Un Creator grijuliu,
cu palme puternice, bătătorite
de muncă și degete aspre,
ținea în mână globul terestru.
Îl rotea, verificându-l cu atenție,
să nu răsuflă ici-colo.
Dacă ar fi fost spart, tășnind
ceva din adâncuri, atunci ar fi
trebuit bătut acolo un ic, vulcanizat
cu petice sau uns cu o alifie -
să se vadă pe unde e fisurat, în prealabil.
Căci, dacă nu e întreținut în bună stare,
ci lăsat la voia întâmplării, repede
devine o piele flașcă,
fără tărie și formă.
Eu la astea mă gândesc
când aud cuvintele: Gumelnița,
vulcanizare, gomaj.

Doru I. Pop, 30 mai 2020

42. Povestea lui Neluțu

Este unul în cartier, înalt, slab, cărunt,
nasul acvilin - un Gheorghe Dinică ratat;
tocmai îi murise nevasta - grasă, ochi verzi - ce
zestre genetică slabă au cei cu ochi albaștri
sau verzi - dacă nu erau cei cu ochi căprui
și șateni - dar beau și fumau cot la cot
pe rupte. Acum are altă energie românul,
e printre puținii care s-au pocăit la ortodocși,
adică fără să părăsească biserica aceea, ascultă
muzică religioasă în prostie. Le-a lăsat pe
celelalte - țigară și băutură - deși la acești creștini
se practică vârtos toate destrăbălările.

Ne ajunge la mașină, cineva mă adusese în
sus, după-masa și-ncepe:

- Eu Neluțu Ion al Pulii Bumbului din
Fernezii am găsit un bilet de tratare a
reumatismului la o stațiune balneoclimaterică,
de 16 zile plus una, și rog cu umilință să-mi
dați două milioane în bani vechi să am de
drum; nici o vorbă despre bilet, dacă chiar
l-a cumpărat și dacă are bani și de buzunar,
mai cască ochii românul la te miri ce prin
stațiune, adică să-și ia ce-i pofteste inima.

Noi - adică eu și șoferul tăcem mîlc - ca peștele
în apă - sau ca porcul în cucuruz, cum să-i dai,
odată te trezești că lasă credința la o parte
- căci energia trebuie să răbufnească pe undeva -

și te pomenești că o ia pe ulei, iar bani - ioc.
Pocăiții sunt oameni cumsecade, zice el, apoi, de
la ei o să cer, deși la unii am făcut și eu prostii,
lucrând, am scos sticla de bere, ba am și înjurat,
beat fiind, de dumnezei și cruce - porcării ortodoxe.
Acum nu că i-ar fi deranjat pomenirea crucii, căci
ei nu cred în ea - dar i-a indispus injuriile, pur și simplu.
Sună pe loc pe alții, doi pocăiți - tată și fiu -
șoferul îl îndeamnă să facă asta, normal, lua obligația,
astfel, de pe umerii noștri - tipul îi sună, așadar,
pe ambii - nu răspunde nici unul, așa că
concluzionează: toți îs niște porci, și pocăiții,
ducă-se dracului! ...

Doru I. Pop, 10 iulie 2020, Ferneziu

43. Mărturisire

***Domnului Iepure-Veveriță,
un moldovean care a stat o
săptămână și-o zi în Maramureș,
refuzând munca de aici.***

Am tras și eu din greu
o săptămână
În Baia Mare, zi lungă de muncă, vara,
de dimineața până luni seara.
Când să merg a doua zi să iau
banii,
Mi s-a-ntâmpat astfel:
Marți dis-de-dimineață nu m-am putut
trezi,
Miercuri n-am putut merge - deh! alte trebi,
Joi am uitat,
Vineri, cine să dea bani, era week-end,
Am ajuns totuși sâmbăta acolo, se mai lucra -
Auzisem asta - uneori, speram ca patronul
Să treacă pe la șantier.
Trăiesc și azi cu speranța asta.

Doru I. Pop, 23 august 2020, Ferneziu

44. Așteptare

Veghez, veghez și iar
veghez.
Cât să te mai aștept, când
Ai să vii, femeie cu aplomb -
Sau crezi că am nervi de fier?

Doru I. Pop, 26 septembrie 2020, Ferneziu

45. Cinegetică

***Domnului István, poreclit Măscăriciul -
- the Clown, bohóc-ember, care
e imun la suferințele din jur,
umblă doar după căpătuială
proprie.***

Domnule Bohóc,
Va veni o vreme
Când vei doborî c-un glonț
Atât bărbatul, cât și femeia.

Doru I. Pop, 12 septembrie 2021, Baia Mare

46. Elegie pentru societatea viitorului

***Domnului Marius șoferul,
fost ofițer naval.***

Domnule Marius,
cu zâmbet și privire senină
de copil
- vă urez să rămâneți tot așa,
chiar dacă sunteți toabă de condus,
în ceea ce privește orice vehicul,
să aveți grijă cum conduceți
nava viitorului -
oricât patriotism veți avea la bord,
poate mai trebuie să și aruncați
din el -
e plin de șarlatani, șchiopi, pigmei -
oameni mărunți moral, pe lângă ea -
iar dumneavoastră trebuie să ajungeți
într-o Românie fără toate astea.

Doru I. Pop, 29 ianuarie 2020, Baia Mare

47. Grupaj poetic
- Perle artistice -

***Colegilor mei, țărani, adică
zidari, dulgheri, șoferi, oameni
sarcastici, inimoși și simpli.***

Domnule Neluțu și domnule Vio,
să nu fiți prea triști - s-au desființat
birturile comuniste, dar ceva tot veți găsi -
așa că luați-vă de mână sau pe după cap,
ca doi buni prieteni și mergeți înainte,
pe drumurile capitalismului barbar.

Domnule Ionuț - aranjează-ți bine barba
și mustața, plus părul, la un tuns scump -
coste cât va costa - să nu creadă lumea că
ești fetiță, tuns fin, dar nici un fond
neîngrijit, cu părul dezordonat și-n exces.

Domnule Asztálos, cu mers drept, zâmbitor,
îmbrăcat la costum, care afișezi papionul
domnului Rațiu, plus o batistă ieșind din jebul
buzunarului, dacă nu ai nimic în fundul aceluiași
buzunar, tot degeaba-s toate. În rest, fii
optimist.

Domnule Onea, zis Conea, datorită colosalului talent muzical, să cântați în felul următor: mândră floare-i trandafirul, pentru prieteni, iar pentru dușmani: trandafir, floare cu spini. Încolo, toate cele bune.

Domnule Liviu, care o viață ai fost șef - în capitalism, în special, am să-ți destăinuiesc ceva, la fel ca evreul pe patul de moarte fiului său - o chestie cu strugurii, atunci - una mai altfel, acum: lucrul se poate face și organizat, fără stres.

Doru I. Pop, 11 decembrie 2021, Baia Mare

48. Cântec despre mine, 2

*În memoria și stilul lui
Whalt Whitman*

Stau închis într-o cameră,
afară plouă colosal - pe o vreme urâtă -
nu cine știe cât de frig, dar o umezeală
plicticoasă învăluie totul și determină
indispoziția umană, plus un vânt - numai asta
mai lipsea - adică sarea și piperul, ingrediente
la intemperiiile ce erau deja afară - pe lângă care
frigul de toamnă e floare la ureche.
Stau, așadar, și meditez la condiția vieții,
la nerealizări, mai ales, am ajuns la o vârstă
numită culme, de unde pot privi și-n față,
dar și înapoi; de ce spun că-i vorba de un vârful,
deoarece și tâmpilele mi-s albe - nu-s ele situate
pe partea cea mai înaltă a corpului, ca vârfurile
munților, toamna târziu și la-nceputul iernii, când
sunt primele care-mprumută culoarea și haina albă,
aceste piscuri; atunci îți place, te bucuri, ești chiar curios
să atingi zăpada - dar mai târziu, te saturezi de ea,
ai vrea chiar *să plece*, plus că ghiociei la tâmpile
semnifică și altceva: experiență, durere, poate și puține
bucurii pentru realizările obținute până acolo, dar, mai
ales, că ai ajuns uluitor de aproape de limita peste
care poți vedea dincolo.
Așadar multe lovituri, prilejuri de cruntă durere -
nu mă nici bucur c-am venit în existență -
altfel n-aș fi văzut nici binele, nici răul -

măcar pentru partea bună, dar spun ca Hitler,
cum a zis la sfârșitul războiului, când știa că pierde:
Stalin, ăsta da om, a știut să organizeze totul,
dacă aș lua-o de la început, aș face altfel; așa și eu, zic:
dac-aș mai trăi o dată, aș proceda diferit, aș fi mai dur,
cel puțin cu semnarea succesiunii pentru avere -
să nu mă fenteze cineva - un haos existențial,
plus trădarea poporului, au determinat asta; la
toate se mai adaugă și motivul COVID-ului, adică o
natură săracă - la propriu - va fi în jurul nostru, de acum
înainte. În rest, femeii ultraluxoase, care n-ar mișca un pai
și vor să ne demonstreze că nu-s din materie, plus
înșelătorii de rigoare, care mișună, efectiv, pe aici,
de la boschetar, vecin, neam, patron, parlamentar,
la oricine pe care nu l-am trecut pe listă. Poate că ne-au
băgat cipul cu comportamentul uman în minte, cine știe?
Eu nu pot să-nchei poemul în ton pozitiv - că m-ar
avantaja și pe mine asta, din instinct de conservare și din
egoism, adică nu ca cei de mai sus menționați - să-și tragă cu
orice preț, foc la oala lor, cu mâna altuia; dacă s-ar
putea - căci așa-i azi - ci zicând să fie, în ciuda tuturor
vicisitudinilor - să se termine totul cu bine; la o adică
și la urma-urmei, eu zic: ce mai atâta plângăceală,
să-și ia fiecare porția, așa cum merită - nu știu cum va
fi - cum va arăta totul, cât de pustiu, cât de mult distrus - când
poporul român își va primi pedeapsa.
Voi zice, făcând pe prostul - doar la rahat și pagubă
nu se află nimeni - asta a fost - dacă aș scăpa
cataclismului justificat, aș merge mai departe.

Doru I. Pop, 12 decembrie 2021, Baia Mare

49. Aspecte din viață

În stilul lui Walt Whitman

1.

Există undeva povești mai ascunse,
Decât cele mai tainice comori
Scufundate de un matelot al trecutului
Într-o mare foarte adâncă.

Dacă vrei să le asculți, asigură-te
Că-n jur e întuneric - o noapte ultraliniștită,
Atât de nemișcat să fie totul, încât aerul
Să constituie un bloc monolitic de culoare
albastră, de exemplu.

Altfel, la cea mai mică mișcare a semenilor
tăi,
Care vor pune umăr de la umăr, energie să
Te defăimeze, în hohote generale de râs,
Vei fi terminat.

2.

Dacă vrei să iubești, omule, ia aminte:
Iubirea poate să fie pretutindeni, aproape,
Depart, la soare, la umbră, sau chiar în
Inima ta.
Ar trebui s-o poți pipăi; uneori ar fi necesar
Să se prezinte sub formă de bloc translucid,
Ca un chihlimbar frumos și transparent -
Dar real, totuși.
S-ar putea să fie alunecos - să-ți scape
Printre degete, sau, ca o fiertură (mă refer

La partea lichidă), făcută pe buruieni de
leac, dar care se scurge pe pământ și
dispare

Printre porii acestuia.
Instabilă și aici, din păcate.

3.

Dacă te zbați să străbați pământul
În lung și-n lat - cu intenții cinstite, nu
mă-ndoiesc de asta -

Și pentru tine, desigur, să nu te miri că ai de
străbătut

Piscuri aproape insurmontabile. În neclintirea lor,
Munții nu-s așa cum par: au o foame, parcă, de-a face rău,
Altfel de unde intenția lor de-a pune pecetea
neizbânzii

Pe fruntea ta.

Chiar dacă vei reuși într-un târziu, într-un fel,
Când vei privi în jur, bătrân, slăbit și-n zdrențe,
Vei vedea doar fragmente - cioburi din
lucruri

Expuse odată privirii tale. Totul în jur ruine,
De parcă caracteristica de bază a întregului
Univers - și nu numai a părții în care locuim,
Ar fi dizgrațiosul, distrugerea nu și armonia,
Măcar așa, din când în când.

Sau poate că și dezordinea, haosul sunt
chestiuni

Ordonate - au un fel de logică, poate chiar cinstite
a lor,

Dar pentru cine?

4.

Mai privesc câteodată forfota din centrul oraşului:

Freamăt, zbucium, mişcare, aşadar.

Deci e bine că mai există acest du-te-vino

necontenit,

De utilitatea lui ne vom convinge mai târziu,

Când vom trece la analiză, să vedem de unde trebuie

Aruncat balastul - oricum, specia umană e perfectibilă.

În ceea ce priveşte partea morală a activităţii noastre

Se va stabili asta la Judecata de Apoi, probabil.

Acum, iată ce-am constatat:

Între femeia frumoasă oarecând, îmbrăcată foarte

elegant,

Care păşeşte atât de apăsător, atât de preocupată

de sine,

Ce mai, o seriozitate exagerată, încât nu poate să

fie

Decât contabilă - de parcă orice regim ar avea nevoie

De asta, până la cele cu părul ca spicul grâului,

Care se bronzează la lumini artificiale,

Pentru ele solariile fiind unii dintre zeii în care cred,

Deşi şi-ar putea tăbăci pielea şi la lumina arginţilor

Pe care-i au. Plus parfumuri cu ghiotura - ultrascumpe,

Plus fraierul cu bani, găsit tocmai la timp, ca să-i facă

Posibile avantajele de mai sus.

Şi până la cele cu firul părului numai inele, ca la

Oi - dar tot elegante - sau chiar până la cele cu cămăşi

Clasice, oarecum, cu mâneci încheiate, care vor deveni

Funcţionare de bănci, acum toate urmăresc un singur

Lucru: bani şi carieră.

Sau îmbogățiții mai mult sau mai puțin tineri, cu
 sau fără
 Burtă, tatuati, chei, cu barbă, înalți, unii, cu aspect
 de țăran
 Puțin școlit - îmbogățit întâmplător, în fond, orice lucru
 E o nimereală, poate fără să vrei - și care-și parchează
 Jeepul pe trotuar, cu o roată, cu cealaltă-n parcare, de
 Parcă n-ar putea altfel - să vadă lumea că-l au.
 Unii serioși, aleargă cu gesturi mai cumpănite - sunt
 Cei din vechea gardă, rămași săraci - de altfel, cine să
 Știe - la avere mă refer - ce-i în spatele unui om -
 Când îl vezi prima dată - de aici și o idee de comunism
 S-ar putea desprinde - adică dați-i fiecăruia ce
 merită -
 Diferența fizică între oameni să se oglindească și-n
 cea de avere -
 Adică nu poate să aibă unul de o sută de ori
 cât altul.
 Mai sunt și idealiiștii: nu ca mine, în sensul artistic,
 Sau poate chiar filozofic, ci cei care tot aleargă,
 Cu entuziasmul cu care-au pornit cândva, deși n-au
 reușit
 Mare lucru-n viață. E mai greu când li se termină
 energia.
 O categorie aparte o au boschetarii: nu știu
 Dacă ați observat că cei cu barbă colilie sunt,
 de cele mai multe ori,
 Arhitecți, cinești, economiști.
 Prin aspectul feței, dar și prin postul pe care-l
 ocupă,

Emană teamă.

La fel, dar la polul opus, cei decăzuți:

Fie că sunt spălați sau nu, dar, de cele mai multe ori, nu,

O barbă emană prestanță; plus fizicul lor, care s-a

blocat

Într-o îndărătnicie de a nu mai merge înainte,

după atâtea eșecuri, iar,

Emite duritate: impun respect, parcă.

Uneori mai mor din ei, cine-i vede, adică cine are

timp

Pentru asta, plus că se-ncălzesc la o sărăcăcioasă

lumânare

A existenței. Dincolo, așadar, de tumultul zilnic,

Care are loc pe niște cărări bine bătătorite ale vieții, sunt

Legile: o împrejmuire de idei, din toată partea teoretică

Și artistică a umanității, despre cum ar trebui să ne

Comportăm în cutare și cutare situație, cum să

Fim buni, cum să iubim frumosul, să creăm armonie, etc.

Sunt bune zidurile respective, fără ele am ieși de pe carosabilul

Obişnuințelor zilnice, traseu atât de necesar pentru

Activitatea noastră de zi cu zi - de căpătuire. Chestii

Practice, ce mai - nu ne trebuie idei, teorii frumoase -

Sunt doar aburi în vânt, conform principiului: mie

Să-mi fie bine, sau, ca să-mi ating scopul, calc peste

Cadavre, chiar, sau, după mine, potopul.

Așa că la capitolul morală, cinste, e un mare

Nimic - adică un gol imens, în dreptul sufletului

Speciei umane.

Doru I. Pop, 7 ianuarie 2021, Baia Mare

50. Cântec pentru Ucraina, 2

Poporului ucrainean și nu numai

În legătură cu evenimentele din Est,
declar următoarele:

Am văzut multe tancuri, cum își prezentau
ostentativ

piepturile. Deși tehnica a avansat
foarte mult de la clasicele T-34,

nu mi-a plăcut –
aș fi vrut să văd copii zâmbind și flori
întinzând capul spre soare, acum în ajun
de primăvară.

Am văzut multe păsări de fier și, deși sunt
foarte primitive, în comparație cu cele
biologice,

capacitatea lor de-a scuipa moarte
e destul de puternică.

Cât despre poporul ucrainean, ar fi bine
să stea în banca sa – dar care bancă?

E un război între frați – dar mă doare
și pe mine,

fratele lor, la fel de apropiat, și vă voi spune
de ce: am văzut, nu demult, în cadrul rasei albe,
considerată superioară, următoarele tipuri
de oameni:

unul înalt, cu urechi mici, puțin buzat, la fel ca
un negru,

apoi unul înalt, uscățiv, fibrat ca un incaș sadea –
ba, mai mult, avea și o căciulă de lână în culorile
tradiționale din Anzi, unde predomina cafeniul și
roșul,

apoi unul slab, creol, la fel ca aborigenii din
Australia,
care nu se-ngrașă, făcând multă mișcare și nefiind
atâtea E-uri acolo.

Unul puțin gras, cu nas întors, piele albă – tânăr,
dar comod ca un conte englez. Să nu mai
vorbesc de câțiva șateni, sau blonzi, cu ochi verzi
sau nu, care s-au îngrășat înainte de vreme,
români de-ai noștri, în speță – dar puteau să fie
de oriunde. Toate astea-mi dovedesc: dacă
există atâta variabilități genetice, ce mai tura-vura,
omul are o origine comună – numiți-l cum vreți,
animal evoluat, ființă superioară, dincolo de descendența
din maimuță – adică dintr-un strămoș comun – negri,
albi, galbeni, semi – sau ce-or mai fi fiind în panoplia
general umană; dar mai ales, numiți-i oameni,
din punct de vedere moral.

Cât despre noi, în Est, suntem și puțin nemulțumiți:
Vestul vine aici ca-ntr-o plimbare, dar
urmărește prada: ba un magazin deschis aici, pentru
produsele lui, ba un cap de pod – numit punct
strategic – dar nimic despre ordinea lor, legea, adică,
aplicată și la noi. Ne lasă în rahat, în
balcanismul strigător la cer. Ar fi bine să fie și ei

oameni, dacă vor, dacă nu, să lase totul baltă

și să plece de aici.

Noi suntem – aici în Est – și puțin comuniști: sigur că urâm când vedem un îmbogățit cu ifosele sale – numai în parfum se scaldă, mașini de lux, case cu multe etaje, etc., de aici pornind și răutatea, avariția, etc.; dar și omul s-ar putea – fiecare la locul lui - autoperfecționa. Să nu fie doar vorbe goale prelegerile despre morală ș.c.l. Să dovedim că suntem oameni. Atât.

Doru I. Pop, 27 februarie 2022, Ferneziu

51. Gregarism 2

Spiritului de turmă al poporului român

Un spân primi cadou
                                    o barbă artificială.
Își dorea demult asta – deși produsul
Nu era prea izbutit: fire moi, rare,
Lungi și subțiri.
Nu obiectă nimic la acest neajuns,
Ci zise doar atât:
Calul primit în dar
Nu se caută de dinți –
Și plecă mai departe.

Doru I. Pop, 29 martie 2022, Baia Mare

52. Epistemologie creștină

De fiecare dată
Când voiam să fac un lucru bun –
Ceva bine, sau bine – treaba respectivă - pur și simplu,
Parcă forțe nevăzute mă-mpiedicau,
Se interpuneau între mine și lucrul
Care urma să fie realizat.
De aceea îl urăsc pe Dumnezeu.
(Las la o parte faptul că El, care
Reprezintă binele suprem – adică o forță
Strict pozitivă, ar fi trebuit să intervină,
Lui neplăcându-i răul, negativul, escrocheriile.)
Nu-s ca restul populației poporului român:
Vreau să știu că există o forță a binelui,
Dincolo de toate relele, care doar *ar putea*
Să aibă grijă de om – nu și să intervină.

Doru I. Pop, 31 aprilie 2022, Baia Mare

53. Etichetare umană

Mi-am dăruit cei mai frumoși ani,
Adică prima tinerețe, unei Revoluții:
Am crezut că nu pleacă – dar era de genul
feminin –
Așa că s-a dus.

Doru I. Pop, 1 mai 2022, Baia Mare

54. Scrum

***În amintirea Lorenei,
ultima mare a mea,
Iubire***

Situația mea-i în felul următor: nu mai cred în nimic,
nu mai am nici o speranță, toate orizonturile dincolo de mine-s
reci. Numai escroci și rău, praf și ruine în jur. Așa că
pot să scriu următoarea poezie, referitor la starea actuală.
Deși scurtă, e extrem de edificatoare în acest sens – căci
e ca și cum ai ieși afară din casă, dintr-un loc calduț,
și să vezi ce-am enumerat mai înainte:
Afară, lângă mine, e o vatră –
Dar vetrele sunt reci.
Iar scrumul o să-l împartă,
În patru zări, vânturile seci.

Doru I. Pop, 8 mai 2022, Baia Mare

55. Testament 1
sau
Epilog în loc de Epitaf

În stilul și memoria lui
François Villon

Sincer trebuie să mărturisesc, eu, Dorris Bletterstein,
Că de spinoase întrebări, o viață am fost frământat;
Spre adevăr și iubire, permanent, năzuit-am fain,
Dar a oamenilor ură, iute, de ele m-a-ndepărtat.

Mai mult decât alții, apoi, femeile le-am iubit -
Cele frumoase-n special, ce căzutu-mi-au cu tronc,
Dar, deși, alături de alte țeluri, nimic n-am izbutit -
Nu m-am supărat - deși la toate, biruință, avut-am - ioc.

Ție, Lorena, îți las iubirea - energie fierbinte -
Să știi că asta ți-a fost menirea - venerarea
Ta - zeiță a frumuseții - de nepământească sorginte,
Să-mi sporești din inimă fericirea, dar și durerea.

Nu mă supăr deloc, mereu repet și o spun
Lumii întregi - regretabil, aceasta-i realitatea-n viață:
Cel cuminte n-are noroc, doar purtat e cel bun
De a destinului cruntă, paradoxală și nedreaptă ață.

Nimic nu poate să mă mai încălzească-n viață -
Bucurii nu mai sunt - doar ruperi, cioburi - frânturi care dor,
Totuși, mai rămâne o palidă și înverșunată speranță:
Ce eu vrut-am să fac - cineva, mai norocos, reuși-vă-n viitor.

Așa că acum rămâneți cu bine, toți semenii mei:
Dușmani, prieteni și neutri, cum s-ar spune,
Adică, cinstiți, sinceri, mișei - sau fără crez - atei,
Femei iubite, iubirea mea, Lorena - toți, cu bine.

Doru I. Pop, 5 august 2022, Baia Mare

56. Imn frumuseții tale

***O descriere a ta, prin pozele
care au fost, Lorena.***

Pe margini de lac, păreai o contesă din Rusia, ivită-n viața mea,
Puțin sfioasă, un pic copilăroasă - dar frumoasă cât încape,
Menită să-mi distrugi sufletul, să-mi furi inima - să faci ce vrei cu ea,
Tu, zeiță perfectă, inflexibilă, ireală, rătăcită pe maluri de ape.

Ori la absolvire de liceu, purtând pe frunte mândră cunună,
Încrezătoare, cu fața rotundă și roșie - ca un fruct pârguit,
Privind lumea de sus - căci atunci, în suflet se adună
Tot ce pentru desăvârșirea ființei, de zei e hărăzit.

Sau, în hol de hotel mândru împodobit, tu, ca o regină,
Cu-n buchet imens de flori în mâini - splendid trofeu,
Privind cutezător - tânără fiind, toate armonios se-mbină,
Iar cadorisitul, mirele, adică, puteam fi chiar eu.

Ori în curtea și-n fața oricărui din Republică, Place,
Deși la față puțin bronzată - să nu spun negricioasă,
Pantaloni roșii, strâmți - zeița Atena, ori Pamela din Dallas,
Căci, deși susțineau gurile rele - nu - erai și aici frumoasă.

În două ipostaze, micuță, la școală, cu părul împletit,
Chiar fotografiată de sus, corpul de excepție se vedea,
Dar asta, aici, fizicul, adică, n-a prea cumpănit -
Doar afirmația: ce silitoare fetiță are mama! ...

Ori, tot adolescentă, cu părul mândru făcut, împletit în coroniță,
Participa și o floare, la acel joc - tu, o bijuterie, visătoare,
Umerii goi, splendidă - iarăși se vedea c-ai fost sortită
Oamenilor să nu le dai pace - prin frumusețea-ți tulburătoare.

Sau ca o țărăncuță pe o alee, lâng-o livadă,
Cu rochie înflorată; la fel, pajiștea era plină de flori -
Deși tinerică, nu era persoană care să te vadă,
Să nu te admire, să te dorească, chipul tău să-i dea fiori.

Ori pe o plajă, bucurându-te de clipa care trece prea repede -
Erai la Nistru, nu erai în Blidar, în altă parte, ori în Ferneziu;
Serioasă, senzuală, cum erai și-ntr-o mansardă plină de stele,
Savurând liniștea, cum tu ai zis: - „un picuț de concediu”.

În dormitor, acasă la tine, fiind cald, într-o iarnă aspră,
Blănuri de tigru alb, pe pat, împrăștiate, tu, cu corp de vis,
Ultramodern era totul - nu era, cred, om să nu dorească
Să fie cu tine, în acel loc - un mic și terestru Paradis.

De aceea, chiar pierzându-te, Lorena, veșnic te iubesc,
Și nu numai că etern ești în sufletul și inima mea,
Ci fierbinte rugă înalt - noapte și zi - Creatorului ceresc,
Să te țin în brațe, dându-mi-te mie, pentru totdeauna.

Doru I. Pop, 13 august 2022, Ferneziu

57. Testament 2

Idem

Din inimă eu, Dorris Bletterstein, trebuie să mărturisesc
Că n-am fost nici mai bun, nici mai rău decât alții -
Acum, când ale Styxului ape, să le trec - mă pregătesc,
Deși unii m-au lovit, cu ei, vrut-am să trăiesc ca frații.

Câte un chef, femei frumoase, lângă mine le-am vrut,
Unele mici delicii - că scurtă-i viața, adesea mi-am zis;
Păcate grele, majore, în afară de astea, n-am avut -
Dar mă tem: dacă nu-s bun de Infern, nici de Paradis.

Deoarece mereu am tins spre artă și perfecțiune,
Mari averi - doar strictul - aici n-am prea agonisit -
A omului grandoare, lux de orice fel, deșertăciune,
Chiar de-aș fi putut - de mic nu le-am dorit.

Că la acele curate țeluri, sublime năzuințe,
A semenilor meschinărie și ură m-au atins -
Cu toate ale mele efortări și îndelungi stăruințe,
M-au făcut să cad - și asta e - n-am învins.

Iarăși trebuie să recunosc, popor de escroci și de rahat,
Că atunci când eram un jeg, în fața ta, a mea dorință
Spre îndeplănire - deși justă oarecum, n-a prea contat -
Nici când radical m-am schimbat - a mea străduință.

Așa că, ce-aș putea acum, în final, să le zic tuturor,
Care, lingându-se pe buze, rânjesc satisfăcuți -
Vor rămâne cu prada - dar să știe: pe viitor,
Nu ca ei, vor învinge - ci alții, din inimă cinstiți.

Doru I. Pop, 24 august 2022, Baia Mare

58. Testament politic

**- Întocmit azi, 1 septembrie 2022, de către
Doru I. Pop, alias Dorris Bletterstein -**

Iată că am ajuns și la asta - timpul trece, dar, mai ales te presează suferința: trebuie să faci un bilanț final. Încep cu partea strict politică: fiecare regim are neajunsurile lui, dar cum se prezintă capitalismul în România, e deplorabil. De aceea îl urăsc veșnic. Apoi poporul acesta - alcătuit în majoritate din escroci - nu mai insist, se știe. Apoi femeile: ultraelegante, împuțite și scroafele, dar n-ar face nimic - ca multe alte grupuri din capitalismul barbar - nu-ți răspund la sentimente ție, om serios - și merg cu tot felul de bărboși, tatuați, boschetari, rahați, ratați. *Moarte* ambelor grupe! Și fiindcă veni vorba, bărbații adevărați sunt cei clasici, ca Arnold Schwarzenegger, Nicolae Furdui Iancu, Nicu Giurgi - tineri, desigur. De fapt, tot ce-i clasic e bun - nu pantaloni ruți, băutură Jack Daniels, etc. Poporul își va primi soarta pe care o merită - escrocii, mă refer. La gunoi cu capitalismul barbar - să fie înlocuit cu o societate a luminii, a cinstei, a progresului - cu un socialism adevărat.

Despre viața post-mortem, ce să zic - puține șanse să existe - așa că trăiești-o pe asta, cumpănit, dar să vă și bucurați de plăceri și zdrobiți escrocheria - în lumina celor arătate mai sus, adică fiți cinstiți ca ființe umane, indiferent dacă există sau nu supranatural.

Doru I. Pop

59. Confesiuni

Sincer trebuie să mărturisesc,
Eu, Dorris Bletterstein, dar și cu oarecare
teamă și părere de rău în suflet,
Că trebuie să mă pregătesc - treptat - treptat -
De calea cea fără de întoarcere,
Adică să mă apropii de Styx
și de celelalte
Râuri care ne despart de lumea de dincolo,
- Și de unde n-a venit nimeni înapoi -
De Paradis, de Infern, ori de Nimic - asta depinde
De cum vor voi zeii - ori care-i situația în Natură:
Există sau nu Viața de Apoi.

Mă sperie nu Trecerea - ci veșnicia ei.
Apoi, n-am fost nici mai bun, nici mai rău
decât alții -
Am păcătuît, recunosc, unele făcute - păcatele -
din prea mare suferință -
Adică cum poți să-nduri cât vor alții;
Apoi, am râvnit din fructul oprit - iarăși, nedat
la timp,
Orice dar distorsionează - adică orice lucru -
distruge ordinea existențială.
De aici rupei, doar repere răsturnate-n jur,
Nelalocul lor, plus răul de rigoare, emanat
de semenii.

Eu aveam iubire de oferit - cu duiumul - dar,
În situația dată, n-am ajuns la ființa iubită -
Rămâne doar speranța - mângâierea, în primul rând,
Că deși găsind-o târziu, va emana - sufletul meu -
Valuri - valuri de energie spre ea - spre iubita mea
Lorena, să vadă, posteritatea mai ales, dar și cei de azi,
Deși nu prea merită, cât am iubit-o.

Doru I. Pop, 21 august 2022, Ferneziu

60. Confesiuni, 2

Când vreunul din semeni mă-ntreabă dacă-s fericit,
Îi răspund că nu - noaptea fără somn mă zvârcolesc,
Ziua nu-mi găsesc astâmpărul - de parcă mi-i sortit
Nu să iubesc - ci, ca un nebun, pe pământ să răătoresc.

Doru I. Pop, 21 august 2022, Ferneziu

61. Dedicatie 5

***Chipului și pozei tale din
14 noiembrie 2017, Lorena***

Erai o tânără contesă, rătoacă pe maluri de ape,
În vuiet de repezi șuvoaie - și ele - iute trecătoare,
Copilăroasă încă, puțin sfioasă, dar frumoasă cât încape,
Menită de atunci, să mă-nnebunești cu a ta splendoare.

Doru I. Pop, 22 august 2022, Ferneziu

62. Testament politic 2

*În stilul lui Walt Whitman,
dar cu efect invers*

Dacă ilustrul poet american
Era entuziasmat, acum un secol și jumătate,
De iubirea care îi unea pe oameni - chiar proclama
Unirea tuturor semenilor prin acea energie
strict pozitivă,
Indiferent de activitatea desfășurată, sau de zona
Unde locuiau, a oamenilor - căci saluta pe țesător,
Pe avocat, pe birocrat, marinar, sau pe indianul
din State,
Ori pe cel din îndepărtata Chină - mă rog,
Atașat de toată suflarea omenească, la mine
Lucrurile stau tocmai invers:
Am pierdut, am pierdut groaznic, în raport
Cu semenii mei; un sentiment de neputință, durere,
Amestecat cu rușine mă face să plec ochii - deși nu-s
Vinovat eu de ce mi s-a-ntâmpnat. Nu că ar
fi luat
Fiecare din partea mea - dar e destul câte într-un
moment
Totul să fie altfel - și gata înșelăciunea -
și vi le voi povesti toate
Pe rând:
Averi luate de neamuri - adică întruniri în taină,
Apoi o sumă bunicică - 100 de milioane - nedată mie.

Zic aici: trebuia să ucid pe unul din ei - ca și cum
Te-ai întoarce-n timp ca să anihilezi un răufăcător, un
eveniment,
Ca să nu mai existe frauda de apoi?

Patronii, editorii - alți escroci, nici unul n-a zis,
Serios, să-i cântărească mult cuvântul dat, hai
Să facem o carte de la A la Z, pe spesele
Noastre - a firmei lui, adică.
Dacă aş fi întâlnit trei cinstiți - din cei cu câți am avut
de-a face
De-a lungul vieții - vorba lui Dumnezeu, în cazul lui Lot -
Aş fi considerat specia lor umană, chiar dacă
scursurile

Reprezentau majoritatea.
Apoi femeile: aceleași fandoseli, strâmbări din nas,
Ca niște căprioare simandicoase, căci știu ele ce știu
Și merg mai departe.
Și aici, la fel ca și cu cărțile: una nepublicată,
Aş fi înțeles-o ca un accident, treaba - s-au văzut
cazuri,

Chiar marele Marcel Proust a fost refuzat inițial
De o editură cu magnificul său roman, În căutarea
Timpului pierdut; așa și cu o femeie - splendoarea
Celorlalte ar fi umbrat pierderea ei, deși durerea
ar fi rămas,

Dar treacă - meargă, cum zic, ar fi fost celelalte.
Apoi, și aici-i slăbiciunea acestui popor, te acceptă
De șapte ori, ca să te refuze a opta. Îți dă
Speranțe deșarte.

Acum, ce să fi făcut: niște țărani ziceau: analizează-te
Unde-ai greșit, eu zic, da, m-am și schimbat profund
în timpul acesta -
Dar ce contează mărgăritarele aruncate-n fața porcilor,
Plus că să nu mai doresc răul, deoarece se-ntoarce-mpotriva
mea,
De parcă până acum aş fi huzurit, sau să rabd, să-ntorc
Și celălalt obraz - ca și cum românul, care și-ar mânca și
rahatul
De zgârcit ce este, doar asta face: așteaptă să-l lovească
Soarta sau semenul; e mai greu decât teoria, cu practica.
Am ajuns la un bilanț, tocmai durerea celor trei
compartimente
Unde-am pierdut, mai sus enumerate - mă face să nu mă
simt om:
Las la o parte deprimările psihice colosale, care-s
alcătuite din
Durere, rușine, neputință curată - plus dereglarea-n
sine
Și parcă mă simt împrăștiat - nu mă simt nici un
fel de om,
Cum e zicala, oare de mi s-au întâmplat
Toate mie?
Mă uit la mine, am două mâini ca voi, un sex, o
gură,
Și celelalte - ce ar fi trebuit: să am trei mâini, două
sexuri,
Atunci iar n-ar fi fost bine c-am fost deosebit -
Așa, de ce?

Ori poate să mă duc pe stradă cu spatele-n față -
A-propos, ce s-ar întâmpla dacă toți ar face asta-n
oraș -

Suntem atât de obișnuiți cu calapodul zilnic,
Încât ne vine greu să credem asta.

Iar mă-ntorc și repet:

Am pierdut în fața ta, popor de nimic, care
nu demult

Stătea într-o cameră cu porcul sau vițelul,
De trei pe trei.

Cum te-ai ridicat un pic, prin cine știe
ce împrejurări,

Ești dezechilibrat, bolnav: nunți de miliarde,
Lanțuri de aur la gât, ca vitele, dar, mai ales,
Lovirea măiestrită și intenționată a semenului.
Plus că, iarăși repet: Am pierdut la fel și când
Am fost ultracinstit, organizat, ca și atunci
când am fost

Dezmățat, murdar, etc. Nimic nu contează
la tine,

Popor de escroci. De aceea, în viitor
să ai parte

De ceea ce meriți - de la o dreaptă justiție -
Poate celestă, poate terestră - un fel de regim
comunist.

Asta e nu blestemul, ci urarea mea, asta meriți,
Popor de rahați - adică să suferi și tu
Cât au suferit oamenii cinstiți din cauza ta.
Oricum, am pierdut - nu-ți doresc binele, specie
românească,

Doar foc și pară să cadă pe tine, adică asta ar fi
Ce meriți - n-o doresc eu, dar să-ți dea Dumnezeu
După cum ai făcut cu semenul.
Mi-e milă de copilașii mici pe care-i văd - cei sub
cincisprezece ani -
Restul îs plini de șmecherii, adică indivizii acestui popor -
Dar când mă gândesc că și ei vor fi cuprinși de acea
perversitate,
Odată cu trecerea timpului, adică se vor adapta societății stricate,
de nimic -
Ce să mai zic?
Nici un rămas-bun, nici o speranță - sau un sfârșit
fericit
Poeziei, cum să schimbi caracterul unui popor care
de două mii de ani
N-a făcut nimic - astea-s iluzii - sau c-ai putea recupera
Ce-ai pierdut, Napoleon a zis-o clar: imperiile și
iubirile
Pierdute nu se mai recâștigă. Doamne, câtă dreptate avea!
Așa că, cum ți-ai așternut, așa vei dormi și, mai ales,
Va veni o vreme când nu vei mai avea pe unde să scoți
Cămașa, popor de nimic.

Doru I. Pop, 28 august 2022, Baia Mare

63. Confesiuni, 3

Toamna mi-a-nveșmântat sufletul în negru,
Toate lucrurile din jur le văd cernit -
Nici eu, ca om, nu mă mai simt integru,
Ci sfărâmat - de cât am fost lovit și-am suferit.

Doru I. Pop, 3 octombrie 2022, Baia Mare

64. Epitaf

mie însumi

Aici zace, sau, mai degrabă, odihnește definitiv
Un poet, ce-n viață, pe toți mult i-a iubit -
Dar, deoarece, al său rol n-a fost semnificativ,
N-a izbutit - doar de semeni, crunt a fost lovit.

Doru I. Pop, 21 octombrie 2022, Baia Mare

65. Poveste despre mine, 3

În ceea ce privește vârsta
pe care o am acum,
Situția-i în felul următor:
Mă apropii de 60, adică apropii 60,
cum se zice-n Sud,
Sau dau târcoale acelei vârste, cum am citit
Într-o carte de reportaje din anii `70 -
- și nu numai - Paralela 45, un inginer
Se apropia de 40 - de parcă vârsta aceea sau altele
Ar fi-ntr-un țarc și te-ai codi - n-ai ști precis
Dacă trebuie sau merită sau nu să intri - depinde
Ce-ți oferă - sau parc-ar fi pe vrute.
Așa și eu: nu știu dacă 60 - vârsta, adică - e pe
un deal
Sau într-o vale, cert e că după ce treci de 50,
Te poți uita-n urmă - adică între tine și evenimentele
Din tinerețe, mai ales, e o distanță apreciabilă;
Ca un câmp plin de ninsori și frig, un teritoriu
pe care-l lași în urmă,
Iar ce-i dincolo de el - înspre început, nu te mai
poate afecta.
Azi, însă, cu toată maturitatea, cu tot confortul și
relativa
Permisune - posibilitate, mai degrabă - de a cumpăra una-alta
- Adică capricii, dar și necesități, trăiesc triplu, adică
veți vedea de ce:
În primul rând, mă văd cu Lorena, ducând o viață perfectă

- Nu pentru c-am corijat multe din greșelile și imperfecțiunile
trecutului,

Dar să scurtez drumul până la ea, mă văd direct cu ea,

În ajun de Sărbători, fericiți împreună: (ce bine era

Dac-ar fi fost asta-n anii '80, când se umbla de

sărbători

Cu diferite obiceiuri - și să-ntâlnesc fata perfectă - de aici

și ideea.)

Apoi azi cu ea, alături de ea, pe vecie, alintând-o, spunându-i

vorbe dulci,

Gen: păpușică, iubirea vieții mele, născut, etc. Alături de ea,

Cu ea-n brațe, fericit, împlinit, ce mai.

Sau într-un viitor utopic, perfect - dacă m-aș mai naște odată,

La fel, cu ea, și să nu îmbătrânesc niciodată - recompensă

la ce n-am avut

În viața asta, căci nu mă scald sau nu mă-mbăt cu apă

rece,

Mai bine-zis: nu voi reuși mare lucru-n țara asta, de acum

înainte.

Dar azi, sufletu-mi este pustiu, trist și gol - bine zicea

cineva:

Unde iubire nu e, nimic nu e - se știe și s-a tot vehiculat

Sintagma respectivă din antichitate până acum, dar eu

Aș adăuga la asta și: unde noroc nu e, nimic nu e.

Dar ce să fac, trebuie să merg înainte, să lupt și să sper -

Speranța moare ultima, sau, cine știe, poate să vină și o

Împlinire - fie parțială și tardivă.

Doru I. Pop, 27 noiembrie 2022, Ferneziu

66. Doliu

Copilului unui coleg, mort la 4 anișori

Ieri râdeai și vorbeai,
Iar azi ai îmbrăcat
                    cămașa morții.
Albă, alb-gălbuie sau gri,
Căci nu pot să cred că-i neagră,
                    pentru tine - la vârsta ta.
Dar știința, biologia, informația -
- Unde-s?
- Adică n-au putut să facă nimic -
Și visele și amintirile din căpșorul tău?
Oricum, acolo unde ești, ești un îngerăș.

Doru I. Pop, 27 noiembrie 2022, Baia Mare

67. Sentință

Despărțirea de Ultima Mare Iubire e cea mai dureroasă,
Căci știi: dincolo de ea, sigur, nimic nu mai urmează -
Iar a Morții crude, cruntă și ne-nduplecată coasă,
Nedrept și pe vecie, orice formă de viață, retează.

Doru I. Pop, 10 decembrie 2022, Baia Mare

68. Destăinuire, 2

Pentru Lorena

Doamne, lovește-mă cu forța unui miliard de stele,
Sau cu puterea exploziei unui întreg Univers -
Dacă crezi că superficiale-au fost - iubirile mele -
Jurămintele-nfocate, nesincere - iar eu, un pervers
S-a dovedit să fiu; atunci nici suferința schimbătoare
În viața-mi adesea n-ar fi fost - căci speranța,
Cât un bob de mică, te-nalță la ceruri în dulce visare.
Apoi, ale femeii iubite, priviri - fulgere și contrarii reci,
Deznădejdea, adică - cruntă realitate, surpă stăruința
Toate fac - acest vârtej - destinul să-ți schimbe pe veci!

Doru I. Pop, 29 decembrie 2022, Ferneziu

69. Definitivat

În legătură cu pierderile anterioare,
Nu voi mai insista mult,
doar esențialul:
Despre cele trei coloane ale rușinii
și ale suferinței,
Numite averea, activitatea profesională - artistică
Și cea sentimentală.
În ceea ce privește cea din urmă - ah, femeilor! -
Ah, specie rea și ne-nțeleasă, rezultatul
vieții mele
E următorul: lucrez, îmi văd de treabă,
Vorba unuia din Cameleonul lui Cehov,
La pavatul unui drum, de exemplu - acolo
sunt
Mai pregnante gesturile. O perioadă de vreme,
Mă rog - dar se putea și la altă activitate,
În fabrică, în birou, iar după un segment
de timp,
O lună, de exemplu, timp în care fac
aceleași gesturi
Cu semenii, pe când să-mi iau răsplata,
Eu nu primesc nimic - adică nici bani,
Poate doar mâncare - să nu crap - și dorm
pe stradă -
Nu-ntr-un dormitor cald. Despre femei -
Adică să vină cu mine, nici poveste.
Se pune întrebarea: sunt eu inferior - sau
cum ar trebui
Să fiu - din ce material - să mă accepte,

Sau dacă ele-s zeițe, precum și căcații
Pe care-i acceptă. Adică materia din
care-s făcute
Corpul lor, adică, apoi gesturile, faptele,
Ce-ar fi trebuit să fac pentru a fi
la înălțimea lor?
Cum mergeau cu ele de mână prin oraș,
Sau stăteau - unii în raport cu alții -
la masă-mpreună -
Să nu zic mai multe -
Câți ani din viață ar fi trebuit să dau,
Pentru a câștiga așa ceva?
Plus înjosirea de rigoare. De aceea decretez:
Ducă-se pe pustii și ele și ei - boschetarii -
Chiar și poporul român, cel cu gusturi atât
de ciudate
Și nedrepte: adică praful și pulberea
Să se aleagă de tine, popor de nimic, adică
De escroci, mizerabili și lași - să te doară
Și pe tine cum m-au durut pe mine
toate aceste pierderi -
Dacă cu binele nu s-a putut, de ce să fii
Domn, să mai râdă și viitorimea de bunătatea mea,
Nu numai prezentul, de nereușita actuală, zicând:
Fraier a fost, a mai crezut în morală -
Aruncând cu pâine după dușman, în timp ce
întorcea
Și celălalt obraz, spre a fi lovit.
Asta-i sentința mea definitivă.

Doru I. Pop, 30 decembrie 2022, Baia Mare

70. Cântec popular

Iubitei mele, Lorena B.

Pe Valea Blidarului,
Crește floarea dorului.
Cine vrea să o culeagă,
N-are vreme să aleagă -
Numai spini și frunze multe,
Iubirea-i rară virtute.
N-o afli nici primăvara,
Nici vara și nici toamna -
O viață-ntreagă te zdrobești
Și nimica nu găsești.

Doru I. Pop, 31 decembrie 2022, Blidar

= *Poezia sexuală* =

71. Baladă neeterminată

În taina serii
Sus într-o poiană
Stătea de vorbă
Un popă cu o fetișcană.
El cu barba neagră
Și pieptul vânjos,
Ea micuță, cu sânii sălțați
Și cu ochi șireți.
- Plecăciuni, părinte.
- Ce cauți la mine?
- Am venit părinte
Să mă spovedesc,
Să-mi spun ce am
Pe suflet, tot
Și să mă jelesc.
Bine, fata taichii,
Îți dau ascultare
Șezi colea, pe iarbă,
Spune-mi ce te doare.
- Cum să-ncep, părinte,
Sunt căsătorită, de trei ani
De zile, sunt nefericită.
Mă dezbrac în pielea goală,
Iar el mă privește
Și nu i se scoală.

- Știi ce ți-aș propune
Să faci cu mine
Ce-ai făcut cu el -
Tu să te dezbraci în pielea goală,
Tu să bagi de seamă
Dacă mi se scoală.
Ce-o să vezi - când e sculată,
Ești o fată nevinovată.
- Vai ce p..lă mare ai,
Și tare ca piatra
Și stă drept în sus -
Atâta-i de voinică,
Îmi place mult, nespus.
Dă-mi voie părinte
Ca să o sărut,
Să-i simt tot focul
Apoi să mă f..t.
Ia-o, porumbițo,
Și sărut-o așa,
Ai scăpat-o-n gură,
Suge acum din ea.
Cu limbuța să mi-o faci,
Ia-o toată-n gură,
Vezi să nu te-neci.

Doru I. Pop, [cca. 2017]

72. Constatare 2

***Lui Vlad M. zis și „țapul”
zis și „vrabia ța-ța-ța”***

Deoarece este strâmbă,
Gura ta întotdeauna va deforma -
asemeni găurilor negre, spațiul
și timpul
din jurul lor -
toate sulele care vor intra
și ieși
din ea.
De aceea, tu, țapule,
ai foarte puțini clienți - deși ai vrea -
la astfel de lucruri.

Doru I. Pop, 30 iulie 2017, Ferneziu

Poezia fiind de natură sexuală, se va citi în budă, după colțuri,
într-un cerc restrâns, în orice caz.

73. XXX

Referitor la aparatele sexuale, la cuplarea lor, românul a inventat următoarele:

Pielea de samur,
Așezată lângă cur,
Ce servește drept căciulă,
La o doamnă p...lă.

sau varianta ei:

Pizda e o pată neagră,
Așezată lângă cur,
Ce servește drept căciulă,
La o doamnă p...lă.

Referitor la actul sexual, e de spus următoarele:

Printre buzele cărnoase
Și cu floci ca de căciulă,
Liniștit doarme .... o sulă.

perfect adevărat, deși n-ar trebui să doarmă.

Doru I. Pop, 31 martie 2019, Ferneziu

74. Poezia satirică

Din folclorul și înțelepciunea poporului român, prezint câteva strofe care vă vor face o idee despre cum e privit omul, - artistul - sau tovarășa de viață, etc., viața însăși.

A. Pe buzile anilor '80 scria cam așa:

Tu, poet necunoscut, futu-ți muma-n cur să-ți fut,
Tu, când vii pe la closet, cacă-te! ... nu fi poet!

s-ar putea ortografia și astfel:

Tu, poet necunoscut,
Futu-ți muma-n cur să-ți fut,
Tu, când vii pe la closet,
Cacă-te! .. nu fi poet!

Oricum, ideea e aceeași.

B. Acum, folclor strict:

La umbra nukului bătrân
Doi tractoriști se cacă;
Se șterg cu frunza lui la cur,
Își iau pălăriile și pleacă.

sau:

Mă câcai în dosul curții,
Galben ca tămâia -
Și cu-n șomoilog de paie,
Mă ștergea Maria.

mai mult:

Maria mă ținea de coaie
Și striga la boi,
Iar eu răsuceam țigara
Din tutun de foi ...

Doru I. Pop, 31 martie 2019, Ferneziu

= *Sfârșitul volumului* =

Cuprins

1. Stea perfectă.....	3
2. Dedicatie	4
3. Diverse (6)	5
4. Pământ și clădiri	7
5. Caleidoscop	8
6. Sonet	8
7. Diverse (7)	9
8. Discurs terestru	15
9. Destăinuire	19
10. Diverse (8)	21
- Discurs despre mine 10 -	
11. Diverse (9)	22
12. Istorie	24
13. Sonex 2	25
14. Sonex 3	26
15. Sonex 4	27
16. Epigramă	28
- Constatate -	
17. Sonex 5	29
18. Sonex 6	29
19. Dualism	30
20. Jocul	31
21. Jocul	32
- variantă -	
22. Inechitate	33
23. Reflecții filozofice	35
- Reflexii politice -	

24. Domnișoara cu ochii de aur	37
25. Scrisuri	38
26. Citadela	39
27. Molfăitorul	40
28. Distracție	41
29. Sonet 2	42
30. Hotărâre	42
31. Filozofia	43
32. Dorință	44
33. Tangențe și praf 2	44
34. Instantaneu triplu	45
35. Industrie pozitivă	48
36. Poem citadin	50
37. Dedicatie 3	51
38. R-refren	52
39. Repetare	52
- R - cu repetiție -	
40. Dedicatie 4	53
41. Glob pământesc	54
- Dedicatie terestră -	
42. Povestea lui Neluțu	55
43. Mărturisire	57
44. Așteptare	58
45. Cinegetică	58
46. Elegie pentru societatea viitorului	59
47. Grupaj poetic	60
- Perle artistice -	
48. Cântec despre mine, 2	62
49. Aspecte din viață	64
50. Cântec pentru Ucraina, 2	69

51. Gregarism 2	72
52. Epistemologie creștină	73
53. Etichetare umană	74
54. Scrum	74
55. Testament 1	75
56. Imn frumuseții tale	77
57. Testament 2	79
58. Testament politic	81
59. Confesiuni	82
60. Confesiuni, 2	84
61. Dedicăție, 5	84
62. Testament politic, 2	85
63. Confesiuni, 3	90
64. Epitaf	90
65. Poveste despre mine, 3	91
66. Doliu	93
67. Sentință	94
68. Destăinuire 2	94
69. Definitivat	95
70. Cântec popular	97
<i>Poezia sexuală</i>	
71. Baladă neterminată	98
72. Constatăre 2	100
73. XXX	101
74. Poezia satirică	102